

VERSCHEIJNT DES VRIJDAGS
1 JULI 1932 - No. 5

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

ALS 'T WARM IS IN DE
GOESCHE BUITENWIJK

Een pittoresk gezicht op de Theems, tijdens de zeilwedstrijden, welke door de Londensche Sportclub werden georganiseerd.

Een hoedenfabriek bij Berlijn laat de warmte van het hoofd, met en zonder bedekking, meten, om nauwkeurig het aantal luchtgaatjes in haar nieuwe modellen te kunnen bepalen.

BUITEN DE GRENZEN

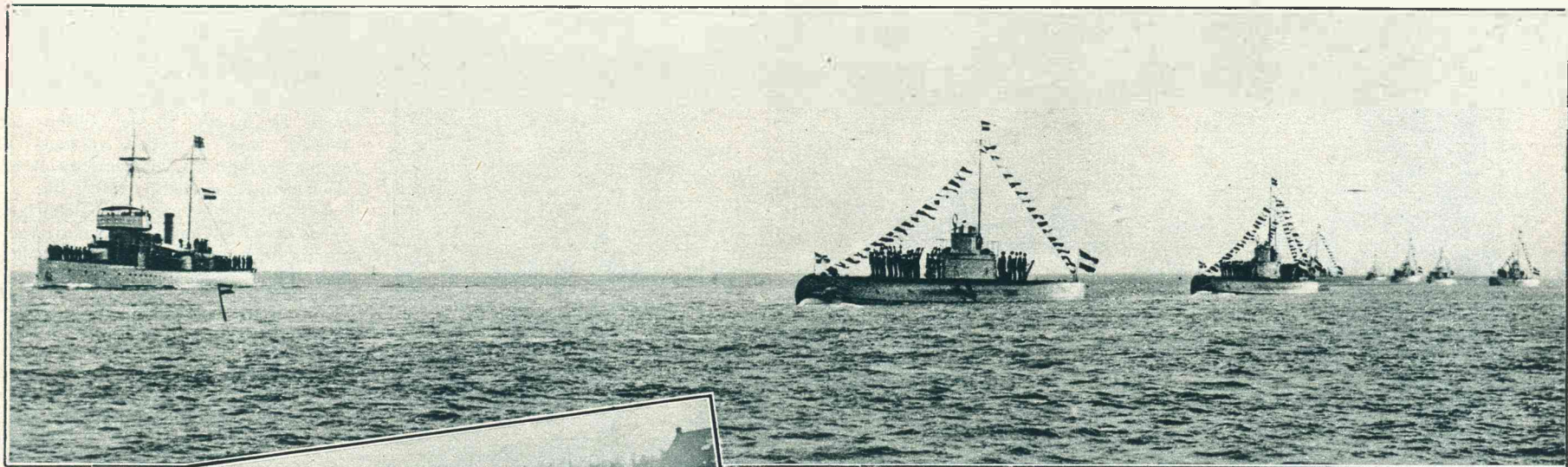

Tijdens de jongste warme dagen verscheen iederen morgen dit luchtig gekleede kleine meisje in 't Hyde-park te Londen, vergezeld van haar kinderjuffrouw.

De leden van de „Alpha en Omega Club” van de Kansas Universiteit te Lawrence in de Vereenigde Staten besluiten hun studies met het rooken van een vredespijp.

Op de reede bij Den Helder is een revue van onderzeeërs gehouden ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van den onderzeedienst. Z. K. H. Prins Hendrik woonde de revue bij.

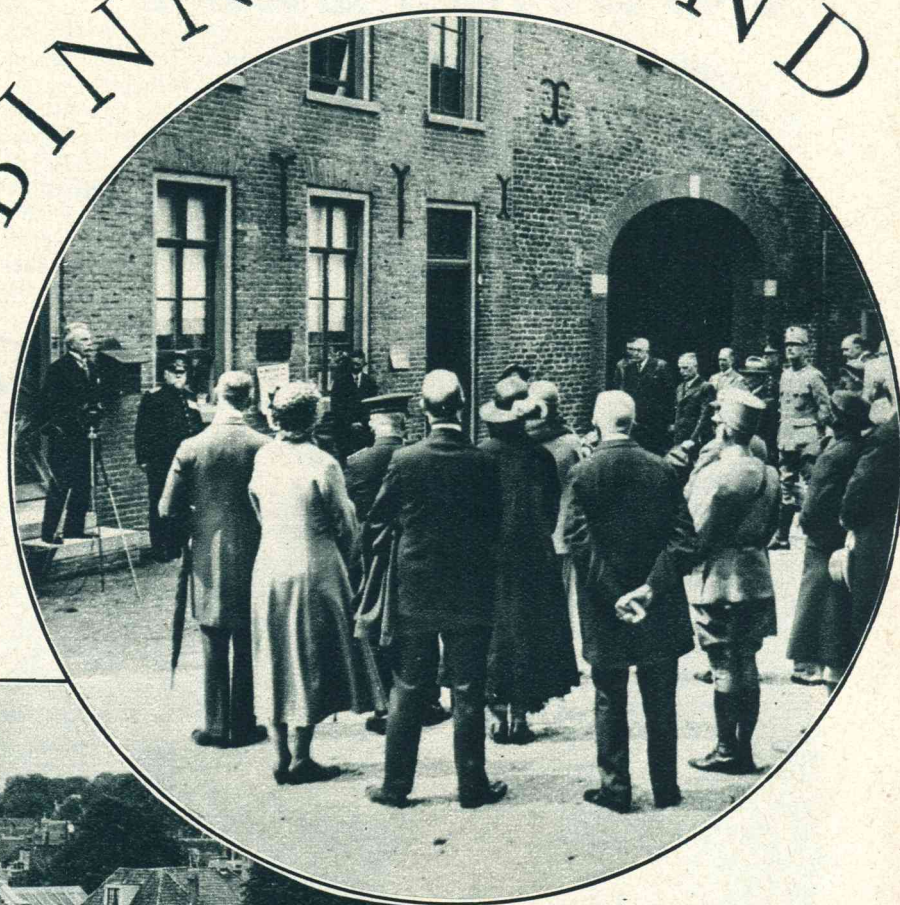

Ter gelegenheid van het tweede lustrum van den Zaanschen Bond van Brandweercorpsen werden te Zaandam groote demonstraties gehouden. Op de Prins Hendrikkade werd met groot materiaal een denkbeeldige brand gebluscht.

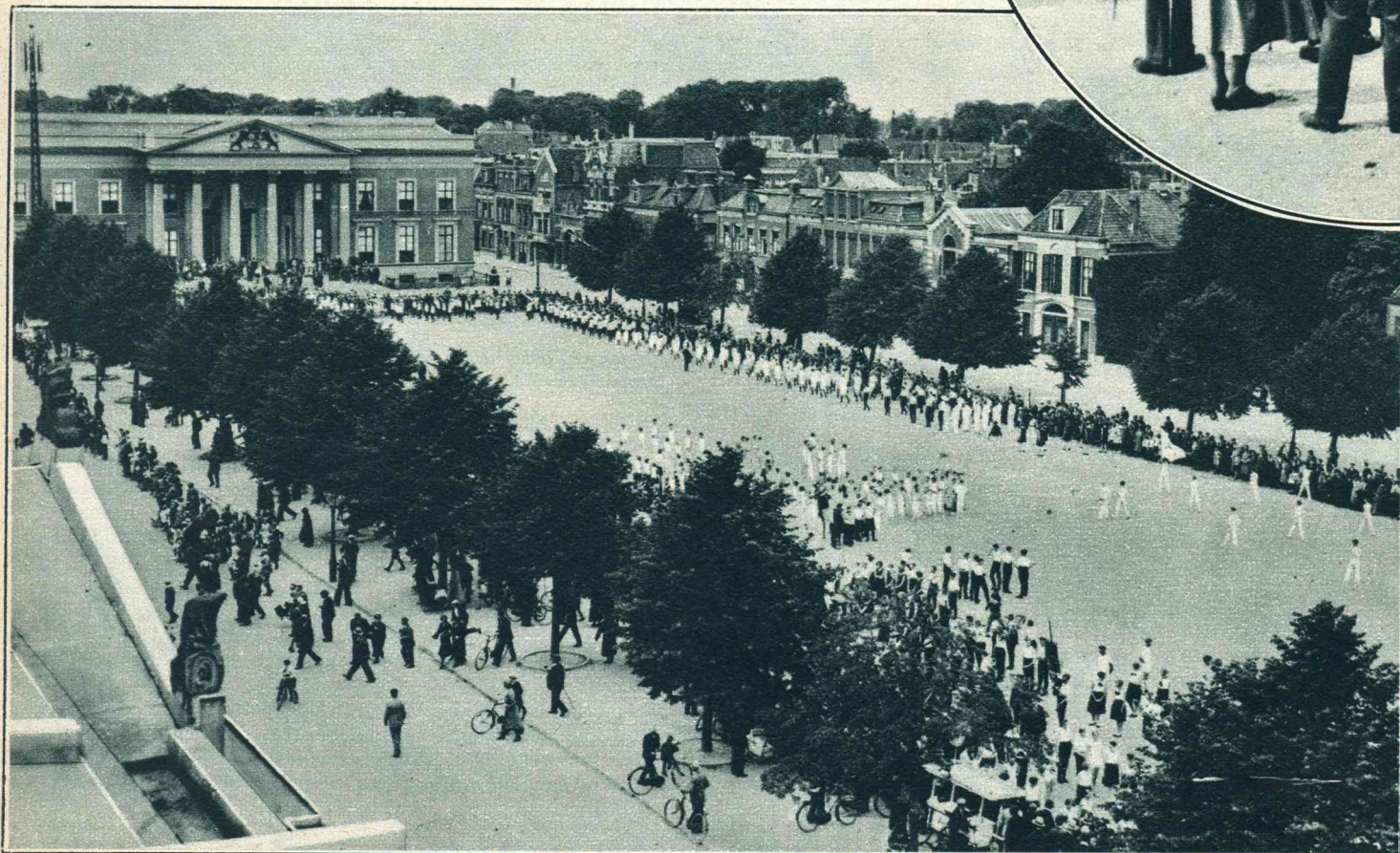

Ongeveer honderd fruitkweekers uit België, waaronder leeraren en leerlingen der Fruitteeltschool van St. Truijen (België) brachten een bezoek aan de Betuwe. Te Elst werd een demonstratie gegeven van besproeiingen voor boomgaarden.

BINNENLAND

Bij de opening der tentoonstelling in het legermuseum op kasteel Doorwerth bij Heelsum werd een krans gelegd bij het monument der bestorming van de citadel van Antwerpen, ter herdenking van deze bestorming in 1832. Generaal Snijders (links) hield de openingsrede voor de tentoonstelling.

Te Leeuwarden is met groote sportfeesten het gouden jubileum der gymnastiekveren. „Brinio” gevierd. Tot besluit werd een groote optocht, tevens marschwedstrijd, door de stad gehouden, waaraan 31 verenigingen deelnamen.

De muziek trekt voorbij.

EEN SCHOTSCH VOLKSFEEST

Schotland behoort niet tot de landen, welke door vacantiereizigers bij voorkeur worden bezocht. Ten onrechte evenwel, want men treft er nog een prachtig en ongerept natuurschoon aan, dat zijn weerga in Europa niet vindt.

De Schotsche meren en heuvels, de heidevelden en de rotsgebergten verdienen 'n grootter vermaardheid dan op het oogenblik het

Op den dag van het feest trekken doedelzakspelers door de straten om de mensen vast in de vereischte stemming te brengen.

Twee echte, kritische Schotten.

De tamboer-majoor der Hooglanders

De zwaarddanser, gracieus als een prima ballerina.

Van de Schotten weten vele mensen niet veel meer dan dat zij in een kwaden roep van ongeloofelijke zuinigheid staan, en dat zij in hun vrijen tijd bij voorkeur den doedelzak bespelen. Het eene en het andere is even juist als de bekende Amerikaansche veronderstelling, dat heel Nederland op klompen en in Volendammer pakjes loopt.

De Schotten hebben raseigenschappen, die wel in staat zijn ons sympathiek te stemmen. Immers, behalve eerlijk, trouw, spaarzaam en dapper zijn zij zonder uitzondering aan hun geboorteland gehecht met een stoere mannelijke genegenheid.

Vaderlandsliefde is daar geen doode formule, geen spottwoord, maar 'n bezit, waarop ieder trotsch is en dat ieder in zich aankweekt. Nog leven er de volksliederen, die van mond tot mond gaan en zoo hun weg vinden naar het hart van het

volk, nog vertellen er de herders aan den eenzamen wandelaar de oeroude sagen van onverschrokken koningen, van smachtende en liefhebbende jonkvrouwen, nog wordt er het volkslied gezongen, niet als uiting van reactie op een liefhebberij in het kweken van straatliedjes, maar als een werkelijke behoefte des harten.

naar ons gevoelen. Maar Schotten vroolijkt deze muziek op. Dan beginnen de wedstrijden.

Lichte athletiek voor mannen, jongens en meisjes, en vervolgens een concours in het doedelzakblazen. Bijzondere aandacht verdient de zwaarddanser. Deze moeilijke dans, door doedelzakmuziek begeleid, wordt op een verhoogd podium midden in het veld uitgevoerd. In een steeds sneller rythme danst de zwaarddanser, de handen boven het hoofd, tusschen en over twee blanke degens.

Hij is gekleed in een eigenaardig gesneden jas, wit hemd, zwarten of groenen rok, en draagt daarover vaak nog den „Tartan”, de bekende geruite deken. De dansschoenen gelijken veel op onze gymnastiekschoentjes.

Het boomstamwerpen is iets voor de sterksten onder de mannen. Eerst moeten zij den boom, die de lengte heeft van een uit de kluiten gegroeiden telegraafpaal, kaarsrecht en in evenwicht houden. Dan is het

Een boomstamwerper.

Een moment uit de „Reel” een ingewikkelden lentedans.

Een doedelzakblazer, die over zijn eigen noten verrukt is.

de kunst om met den boom vooruit te loopen en hem loopende zoo weg te slingeren, dat hij eenmaal in zijn lengte overslaat. Gelukt het den eerste keer niet, dan wordt van den top

Een „plukje” toeschouwers.

Daarom is een Schotsch volksfeest, gelijk zij in lente, zomer en najaar worden gehouden, geen folkloristische vertooning, maar een levensechte uiting van volkskunst.

De feesten worden vaak gehouden op grote grasvlakten, onmiddellijk aan de rivieren. Heel de omgeving is er bij tegenwoordig. Het standenverschil, dat er, ondanks de voorrechten van den adel, lang niet zulk een hatelijk-scherp karakter draagt als in sommige landen op het continent, valt dan geheel weg. Iedereen beijvert zich om naar best vermogen aan het welslagen van het feest mede te werken. Geen enkel feest is „af”, zonder een rondgang van de muziekkapel der Schotsche Hooglanders, die in hun drachten een buitengewoon bont en levendig aanzien geven aan het geheel. Voorop gaat de tamboer-majoor met zijn zwarte berenmuts, met viltten veer op het hoofd. Al zijn volgelingen dragen het bekende Schotsche rokje, hebben bloote knieën en bespelen den doedelzak, het inheemsche muziekinstrument, dat, volgens iemand, die meer geestig dan muzikaal was, moeilijk te onderscheiden is van den misthoorn. Men hoort bij ons zelden doedelzakmuziek. De doedelzak brengt 'n klagenden melancholischen toon voort,

een stuk afgezaagd, net zoo lang tot het kunststuk is gelukt. Winnaar is hij, die den langsten stam heeft gegooid.

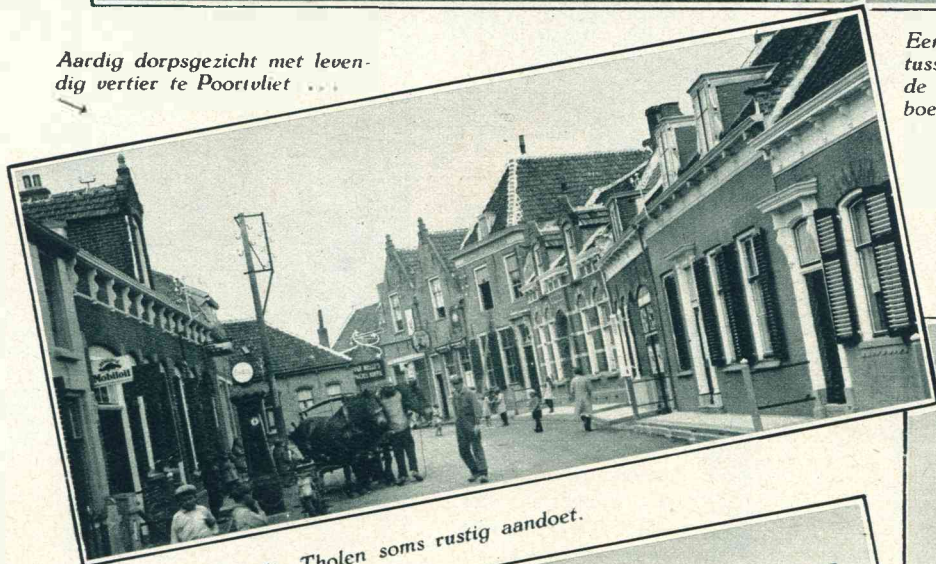
De prijzen worden door een der aanwezige dames uitgereikt. Iedereen, ook de kinderen, ontvangen een bedrag aan geld, variërend van 10 tot 70 shilling. Eigenaardig is de wijze, waarop de prijzen in ontvangst worden genomen. De winnaar komt naar voren geslenterd, de muts op het hoofd, de handen in de zakken. Na de overreiking tikt hij even met twee vingers tegen de muts, draait zich op de hakken om en sloft weer heen.

Geen mensch, die er aanstoot aan neemt. Een bewijs te meer, dat er ook een relativiteitstheorie voor de beleefdheid geldt.

De kampioen-doedelzakspeler moet aan zijn bewonderaarster een autogram schenken en hij moet even poseeren.

Aardig dorpsgezicht met levendig vertier te Poortvliet

waarbij het stadje Tholen soms rustig aandoet.

Walchersche dames op fietstocht langs het kanaal onder Souburg.

De stadgracht (Middelburg) in zomertooi.

Een landelijke kreek, die tusschen Oostburg en Groede (Scherpbier) de oude boerderij omzoomt.

VAN STAD EN LAND

CONCURRENTEN

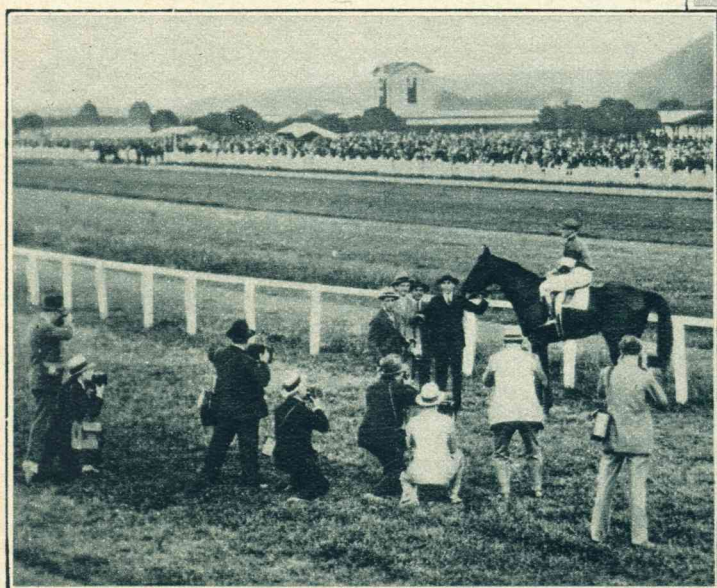
De straat-fotografen bij de haven van Athene staan zoo dicht bij elkaar, dat de statieven van hun camera's bijna in den knoop raken.

Een postkantoor is een goede plaats voor een kraampje van prentbriefkaarten, maar als veel handelaars er zoo over denken, wordt de concurrentie 'n beetje zwaar. (Athene)

Misschien moet je er speciale handels-hersens voor hebben om zooiets te begrijpen, maar voor een gewoon mensch is het min of meer onbegrijpelijk — waarom n.l. concurrenten elkaar soms schijnen op te zoeken. Men zou denken dat het juist beter is, om zoo ver mogelijk van elkaar te gaan, hoe minder concurrentie, hoe meer klanten. Te oordeelen naar tooneeltjes in verschillende steden van Europa schijnt dat echter niet waar te zijn, want men ziet er dezelfde beroepen en dezelfde handelaars in rijtjes bij elkaar staan. Bijv. de schoenpoetsers in Tripolis, die gezellig en broederlijk naast elkaar zitten; misschien poetsen zij allemaal even goed en hebben ze afgesproken, om eerlijk de klanten of de inkomsten te deelen, of misschien doen zij het om een praatje te hebben in den tijd dat er niets te poetsen is.

Voor de scharenslijpers van Bologna schijnt de gemeenschappelijke standplaats geen bezwaar te zijn: ze hebben allemaal werk.

Voor persfotografen kan het niet anders of ze moeten dicht bij elkaar zijn, want een belangrijke gebeurtenis, bijv. de vorming van een nieuw ministerie, moeten ze allemaal hebben. Voor hen is het ook zoo erg niet, omdat zij dikwijls in dienst zijn van een krant of een weekblad.

Het gewicht is goed, maar de prijzen zijn slecht.

DE Eerste Oogst

Hoeveel zou dit wel wegen?

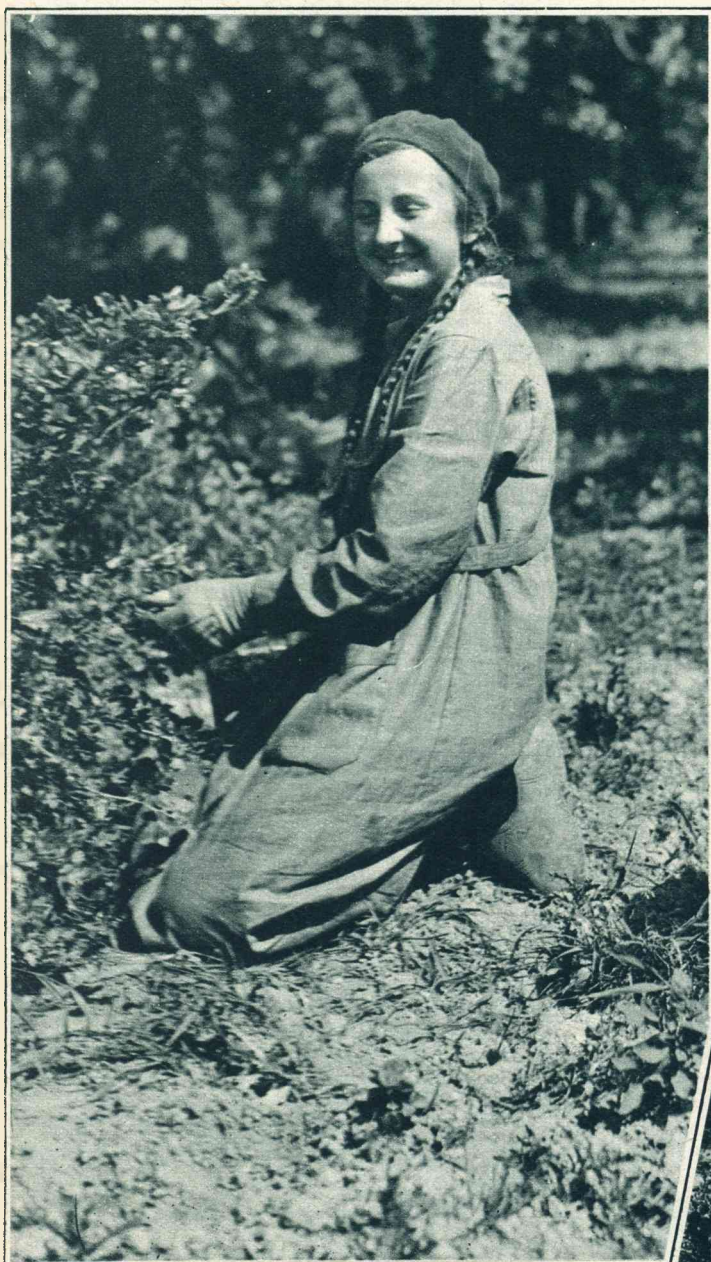
Toch blijft de pluk in Zeeland altijd van bijzondere betekening....

De eerste oogst wordt klaar gemaakt en verpakt voor export.

gestolde vreugde, zonlicht dat in 't scheppen diepe vreugde had. Maar waar de markt de prijzen drukt, wordt niet met vreugd' ov'ral geplukt, óók worden struiken uitgerukt, met wortel, bladeren en vrucht, gedoemd te sterven in de lucht. Tragiek van 't leven, die zich niet bekommert om een lach of lied, en zich niet stoort aan ons verdriet. Maar, hoogte zonder val bestaat nu eenmaal niet, waar 't leven slaat is vreugd naast smart, duister naast licht, gedruktheid naast een vergezicht.

Dit is het, wat de zomer leert aan hem, die moed en hoop ontbeert. Het leven neemt, het leven geeft, het slaat, het wondt, het balsemt, groeit, het zinkt ineen, het lacht, het stoeit, maar na den winter, zomer bloeit, en door de wolken zonlicht streeft: het leven, 't heerlijk leven, lééft!

...zelfs al draagt de plukster niet de klassieke Zeeuwsche dracht.

De zomer zet met zon weer in en brengt op 't veld het eerst gewin van bessen, wit en purperrood, verborgen in der blaren schoot. De trossen hangen zwaar en rijp voor nijv're werkershand te grijp, die naar den tros grijpt, haastig, vlug het mandje in en weer terug. Het is een wonder kleurenfeest, waarbij een slecht humeur geneest; De vieve pluksters, 't frissche fruit, het noodigt tot een glimlach uit. En ook de aardbei groeit en rijpt totdat de plukkershand haar grijpt. Ze hangt zwaarmoedig aan haar steel als treurde zij om 't aardsche deel, dat haar tot loon gegeven wordt: geborgen in een vrouwenschort! En dan in 't sipje, roode vracht die ieder lokkend tegenlacht;

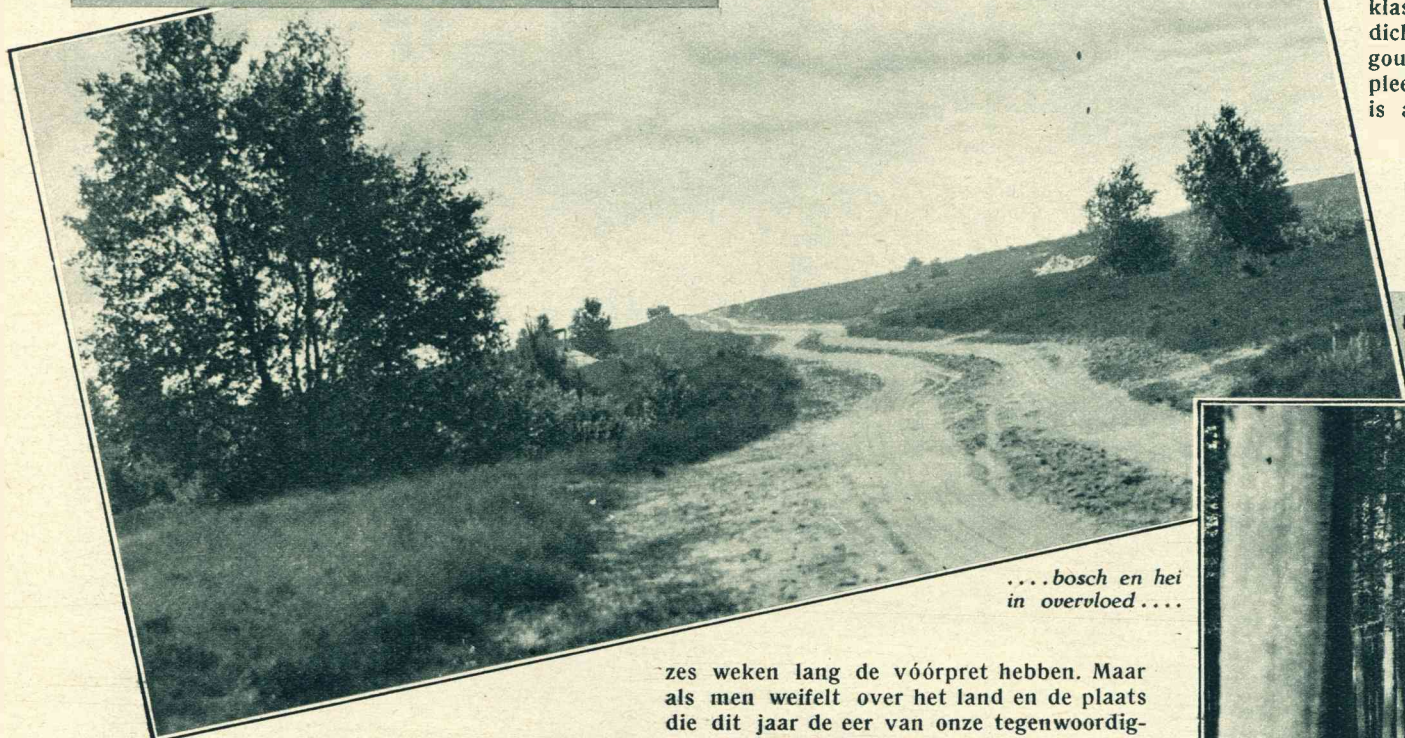

Een verleidelijk vrachtje.

De schaduwzijde van het kleurige en eens zoo loonende Zeeuwsche bedrijf. Wegens de geringe opbrengst worden de bessenstruiken op de hier afgebeelde manier uitgerooid.

WAAR?

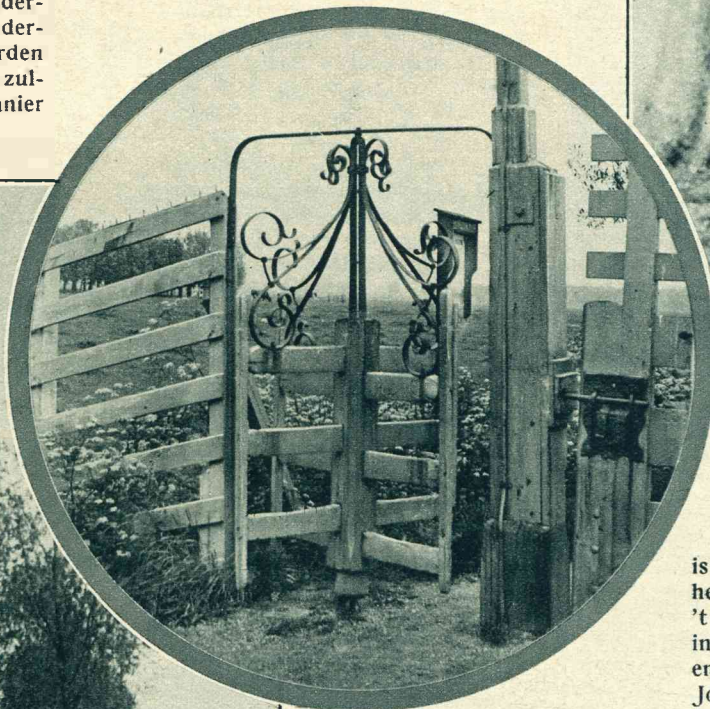

....bosch en hei
in overvloed....

Het is heusch niet noodig om lang na te denken over die vraag: Waar? Het antwoord is gauw gevonden, het is kort en het is goed; het is: hier!

Een lange inleiding om te komen waar wij willen komen, is evenmin noodig. Het gaat over de vacantie. Dat is een dankbaar en een prettig onderwerp, maar het kan ook wel eens een lastig onderwerp zijn. Je kunt er gezellig over praten, honderden plannen maken en precies uitspinnen, wat we zullen doen en hoe we 't zullen doen, en op die manier

zes weken lang de vóórpret hebben. Maar als men weifelt over het land en de plaats die dit jaar de eer van onze tegenwoordigheid zullen hebben, als er rechts en links brieven worden geschreven en overal vandaan circulaires komen en boekjes van Vereenigingen voor Vreemdelingenverkeer, zodat de keus telkens moeilijker wordt, dan kan de zaak moeilijk en vervelend worden.

....een typisch draaihekje
bij een landelijken weg....

En het is toch werkelijk niet noodig. Voor iedereen die zich een vacantie kan veroorloven, hetzij van drie dagen of van anderhalve maand, geldt: hier blijven. Ons land is heusch mooi genoeg om er geld voor uit te geven; bovendien heeft ook Nederland zijn hartig deel van de wereldcrisis, en daarom is iedere rijksdaalder, die door vakantie-gangers niet over de grenzen wordt gebracht, winst voor ons land.

„Niks as weelde” „Niks as weelde, meneer, nergens zie je niks anders as weelde. As je, om es wat te noemen, in de groote zaal staat, zie je op den muur 'n heelen zeeslag met prachtige schepen, en de golven zijn net echt; en je ziet 'n massa officieren in eerste klas groot gala-uniform. Maar as je nou dichterbij komt, zie je niks anders as gouddraad. Dat noem ik nou kunst, compleet zoo'n schilderij in gouddraad. Zoo is alles hier, meneer. De kassen en het

HIER!

park.... je kan er uren wandelen, meneer; ik kan 't weten, want ik ben geboren van Breukelen en ik ben er nou 78, dus ik kan er van meepraten.”

Dat was in Breukelen. De gezellige Breukelaar die ons dit alles trotsch vertelde, had gelijk, want huize Gunterstein, aan den oostelijken oever van de Vecht, is wél de moeite waard. Als een vesting rijst het met de zware steenen uit het water op. 't Is ook vroeger een burcht geweest, die o.a. in 1573 door de Spanjaarden werd ingenomen en vernield. Daarna is het weer gerestaureerd; Johan v. Oldebarnevelt, de raadpensionaris die in 1619 werd onthoofd, heeft er nog gewoond.

Trouwens, er is meer in de Vechtstreek wat de moeite waard is. Vroeger zouden we niet gedacht hebben aan een tocht door dit mooie en interessante land; met een auto zou het nog gaan, dat is vlug en gemakkelijk. Maar per fiets....! Dank je wel. Zoo'n lange, taaie straatweg! We hadden daarin grof ongelijk. De Vechtstreek is niet voor niets beroemd; de rijke Amsterdammers, die hier vroeger hun landhuizen bouwden, wisten wel wat ze deden. Als het er niet zoo mooi was, hadden ze wel ergens anders een plekje voor hun zomerverblijf gezocht; 't geld was er disponibel voor, zou Janus Tulp van Justus van Maurik zeggen. En er staan wat kasteelen en landhuizen, vooral in de streek van den z.g. Menistenhem in de buurt van Nieuwersluis en Breukelen (men moet minstens een kwartier blijven om dit gedeelte van de Vecht en van den straatweg Amsterdam—Utrecht met het prachtig geboomte te bewonderen). Rupelmonde is hier, Sterreschans, het grootsche kasteel

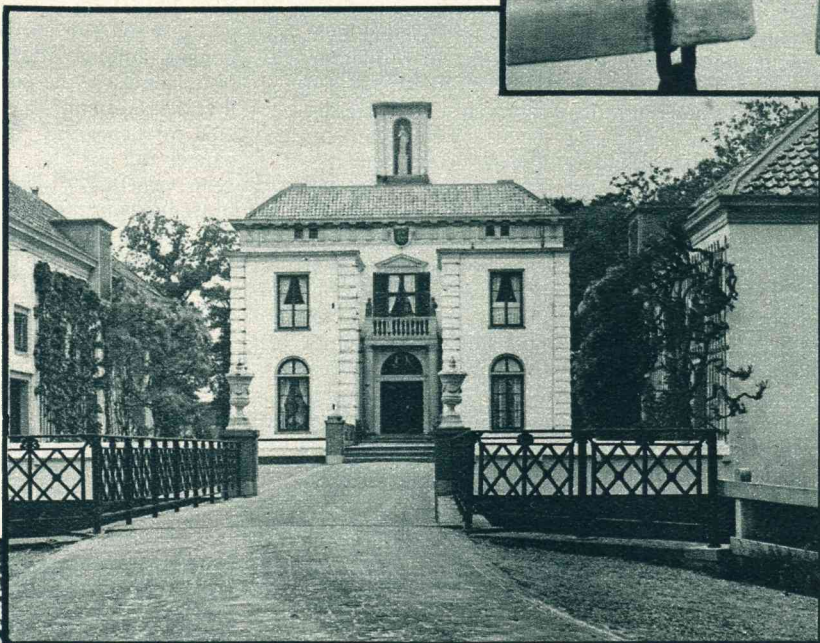
Het paleis van H.M. Koningin Emma te Soestdijk.

Nijenrode, Over Holland met het groote park, Slangenvecht, enz. Over Holland is aangekocht door de stichting „Het Utrechtsch Landschap”, om de plaats ongerept te bewaren; bewoners van Loenen hebben er vrijen toegang, en anderen kunnen voor f 0.10 het prachtige, uitgestrekte park bewandelen. Slangenvecht is beroemd als het huis van C. A. A. Dudok de Wit, alias Kees de Tippelaar. Dat was iemand voor wien loopen het grootste genoegen en de meest geliefde sport was. Hij heeft o.a. gewandeld van Amsterdam naar Weenen, en één keer heeft hij op één dag rond 60 K.M. gelopen; dat was in Indië, toen hij dwars door Java heeft getippeld. Voor dat tochtje had hij ongeveer zes maanden noodig.

Om op deze manier 'n streek te bezoeken — en het is de eenige goede en de meest interessante manier — moet men er natuurlijk niet langs razen. Gaat men per auto, dan even den wagen parkeeren, en gaat men per fiets, dan even het karretje ergens stallen; in ieder geval moet men even het dorp dat men passeert goed bekijken, er door en er om heen wandelen, op welke manier men ook reist. Er is toch geen haast? Het heele jaar moeten wij ons

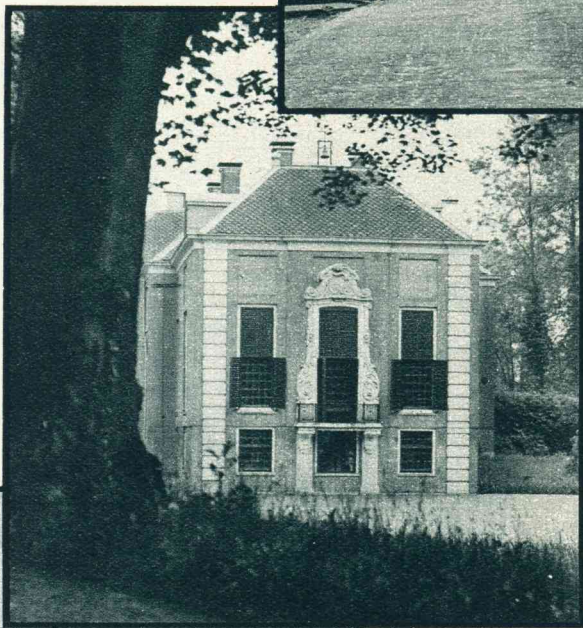
jachten en reppen; laten we dan die enkele dagen van de vakantie onze rust nemen en alles gezellig-kalm doen. Wanneer u het op die manier gedaan hebt, zult u ons later dankbaar toegeven, dat wij gelijk hadden.

Om bij de Vechtstreek en den omtrek te blijven: als men er gauw-gauw doorheen trekt, ziet men niet veel moois, maar als men er een behoorlijken tijd voor neemt, zal men ontdekken dat men verrast zal zijn door veel aardige en typische plekjes, in Abcoude en Loenen,

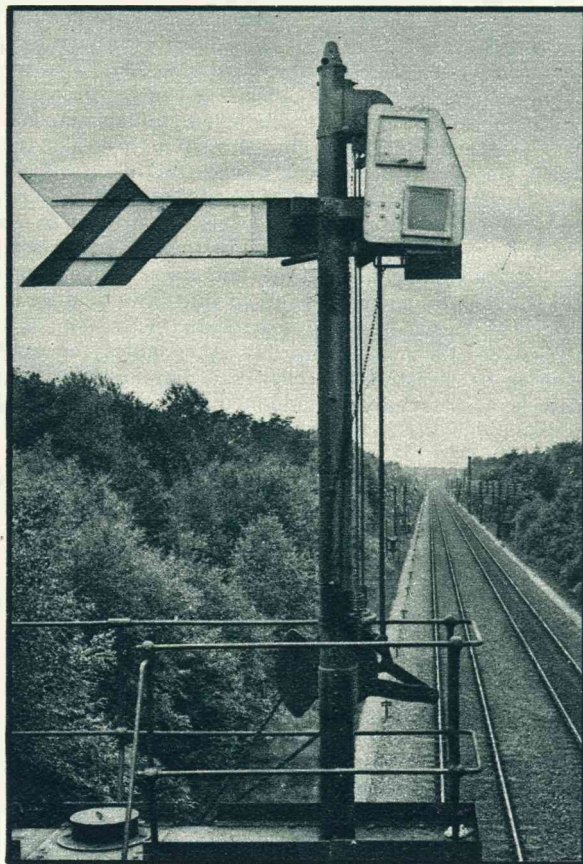
Rechts bovenaan: de Vechtstreek; hierboven: Gunterstein, vroeger bewoond door Joh. van Oldebarnevelt. Hiernaast: Over Holland, en geheel onderaan links: gezicht op Abcoude (zie tekst).

kijkt omdat het mooi en aardig is en de belangstelling waard is, zullen ze niet onhartelijk zijn. Wij hebben het tenminste nooit ondervonden, ook niet in streken waar de bewoners z.g. stil en teruggetrokken zijn. Een genoeglijk praatje slaat bijna niemand af, en het geeft een bijzondere kleur aan een vacantietocht wanneer men nu en dan met hen, in een stad of op het platteland, gewoon en ongedwongen spreekt. Je hoort van dingen en toestanden waar je anders niet van hoort, en dat is altijd wel het luisteren waard.

en Nigtevecht en Vreeland (dichtbij zijn de Loosdrechtse plassen!), en Baambrugge en Maarsen en Zuilen, enz. En dan het Gein! Dat is een van de mooiste, echte Hollandsche water-landschappen van

ons land. Daar kan men gerust even stilstaan om het beeld van molen, water, riet en wolken goed te bekijken; we zagen er een typisch draai-hek bij een gezelligen landelijken weg bij De Vink (zie de foto), of we zagen tot onze verrassing wat voor moois je allemaal ontdekken kunt op een gewone, Hollandsche, zindelijke boerderij, als je maar goed kijkt en de moeite neemt om er even te blijven staan. Men hoort wel eens beweren, dat de bewoners der boerderijen er onvriendelijk tegenover staan, maar dat is niet waar; als ze merken dat men niet onhebbelijk staat te gluren, maar alleen

De noodlottige gelijkenis

DOOR CHARLES GARVICE

DERDE HOOFDSTUK.

Vier dagen later stapte Jack uit den trein in Tykitsoh, de hoofdstad van het woelige staatje Barentsia. Met hem stapten uit madame Zonani, haar kamenier en graaf Erlandorff. Jack had de dame tijdens de vlugge reis maar heel weinig gezien, en nauwelijks tien woorden met haar gewisseld. De graaf echter had zich een heel prettigen reisgenoot betoond, en zeer aangenaam gesproken over alle onderwerpen — alleen hun zending uitgesloten; de nieuwsgierigheid, die in Jack opkwam, moest hij onderdrukken, want hij had beloofd, geen vragen te zullen stellen. Zij kwamen in 't donker aan, en even vóór zij uitstapten had de graaf gezegd:

„'t Is hier 's avonds nogal frisch, meneer Alwynde. U moest den kraag van uw jas maar goed over uw gezicht trekken.”

Jack was niet zoo onnoozel, dien raad niet te doorzien; en hij verborg zijn gezicht niet alleen zooveel mogelijk in zijn jaskraag, maar sloeg ook den rand van zijn slappen viltten hoed naar beneden. De dame was met haar kamenier verdwenen; de graaf stak zijn arm door dien van Jack, drong snel met hem door de menigte, duwde hem zacht maar stellig in een rijtuig, en zonder op instructies te wachten zette de koetsier zijn paarden aan; zij reden naar een stil gedeelte van de stad, en stapten uit voor een huis, dat er vrij morsig uitzag.

Er waren klaarblijkelijk voorbereidselen getroffen voor hun ontvangst; Alwynde kreeg twee weelderige, ineenlopende vertrekken, grenzend aan die, welke de graaf betrof. Er werd een uitstekend diner opgediend; de bedienden toonden groote bekwaamheid in hun vak, en Jack voelde zich, om een van zijn eigen uitdrukkingen te gebruiken, in de watten gelegd. De graaf gaf Jack den veelzeggenden raad, zijn behoefte aan lichaamsbeweging alleen in den avond bot te vieren, en voegde er de niet minder duidelijke aanbeveling bij, zijn gezicht goed te beschermen tegen de gure avondlucht.

In Londen, en in de meeste groote steden, zou een man, die zijn aanschijn zoo angstvallig trachtte te verbergen, een zekere mate van belangstelling onder vinden van het publiek in 't algemeen en van de politie in 't bijzonder, maar niemand scheen Alwynde op te merken, als hij rondwandelde, met hoog opgetrokken kraag en diep neergeslagen hoedrand. Zelfs bespeurde hij, bij zijn zwerftochten door de stillere wijken der stad, dat een niet gering aantal mannen even begeerig scheen, alle aandacht te ontgaan, als hij zelf.

Wijl het hem verboden was, overdag uit te gaan, vermaakte hij er zich mee, de menschen op straat door de vensterruiten gade te slaan, waarbij hij zich steeds met zorg achter de gordijnen verscholen hield; en hij kreeg den indruk, dat Tykitsoh een tijd van onrust en gisting doormaakte. Hij zag kleine groepjes menschen op straat, die de hoofden dicht bij elkaar staken, en allemaal tegelijk praatten, maar met zachte stemmen en voorzichtige blikken. Nogal dikwijls kwamen er afdeelingen troepen langs zijn raam marcheren, of in looppas voorbijsnellen; de politie scheen op haar hoede te zijn; er hing een waas van geheimzinnigheid over het interessante stadje. Alwynde was te weinig op de hoogte met buitenlandsche politiek om te weten, dat dit de gewone toestand was in heel Barentsia, maar speciaal in Tykitsoh.

De graaf scheen het overdag te druk te hebben, maar hij kwam iederen avond thuis, en dineerde gewoonlijk met Alwynde. Jack merkte op, dat zijn gastheer er een beetje tobberig uit ging zien; zijn dunne lippen trokken nu en dan, en zijn vogelachtige oogjes keken sneller heen en weer. Op een avond kwam hij binnen met zijn karakteristieke glimlach en zei:

„Onze plannetjes beginnen vasten vorm aan te nemen, meneer Alwynde; en ik geloof, dat de tijd van afwachting, die u wel ontzaglijk verveeld zal hebben, tegen het einde loopt. U zult op uw bed een uniform vinden liggen, die u waarschijnlijk wel zal passen — en ik hoop, dat ze u naar den zin is. Misschien wilt u wel zoo goed zijn, haar direct even aan te passen?”

Jack stemde lachend toe, ging na het diner naar zijn slaapkamer, en vond daar een buitengewoon rijke en indrukwekkende uniform uitgespreid liggen. Het was die van een veldmaarschalk, met staf en al, en de borst van de tuniek was overdekt met ridderorden en medailles; er waren zeer groote exemplaren bij, en de meeste schitterden van diamanten. Het heele costuum paste hem precies — klaarblijkelijk had men aan een van zijn pakken de maat genomen — en Jack maakte zich bijna schuldig aan den wensch, dat Nora er hem eens mee kon zien.

Hoewel hij volkomen voorbereid was, scheen de graaf min of meer te schrikken, toen Alwynde in volle statie de eetkamer binnen kwam stappen, en de hand van den graaf ging onwillekeurig omhoog, om te salueeren.

„'t Is in orde, graaf?” vroeg Jack met een lachje.

Vóór de graaf het volmaakt overbodige antwoord kon geven, kwam er een zacht klopje op de deur, die de graaf gesloten had. Hij sprong op, vermaande Jack met een teeken tot voorzichtigheid en luisterde, met strak getrokken lippen en de wreede glinstering in zijn oogen; op dat eerste klopje volgden er nog drie, kort achter elkaar. Het gezicht van den graaf klaarde op; hij deed de deur open, en stond op het punt de nieuwgekomene — het was madame Zonani — te begroeten, toen hij terugdeinsde en een uitroep van verbazing en ongenoegen liet hooren, want zij werd op den voet gevolgd door de slanke figuur van een man, in een donkeren mantel gehuld.

Zacht traden zij binnen, terwijl de graaf diep boog; toen hij daarna den sleutel weer omdraaide zei Pauline met zachte stem: „Ik kan 't niet helpen. Hij wou absoluut.”

De man wierp zijn mantel af, kwam binnen den lichtkring van de lamp, en keek naar Alwynde, die op zijn beurt den ander aanstaarde met een mengeling van gevoels; want zóó groot was de gelijkenis van gezicht, dat het leek, alsof hij zichzelf aankeek. Een tel of twintig stond de graaf fronsend van den een naar den ander te kijken, alsof hij niet goed wist, wat te doen. Eindelijk zei hij, de schouders ophalend:

„Is dat nu wel verstandig, mijnheer? De risico, het gevaar...”

De bezoeker lachte, er straalde vroolijkheid van z'n knappe gezicht, en met een zekere trage achteloosheid zei hij:

„Wind u maar niet op, beste graaf; 't is in orde; geen mensch heeft ons gezien. Ik kon het verlangen niet weerstaan, om den heer eens te zien, die in mijn onwaardige schoenen zal komen staan.”

Weer boog de graaf diep. „Ik vraag verlof, mijnheer, den heer Alwynde aan Uwe Koninklijke Hoogheid voor te stellen. Kolonel Alwynde, ik heb de eer u voor te stellen Zijne Hoogheid den Kroonprins van Barentsia.”

Natuurlijk was Jack niet verwonderd; diep buigend vatte hij de hand, die hem werd aangeboden.

„Ik mag mezelf wel feliciteeren met zoo'n bewonderenswaardigen dubbelganger, kolonel Alwynde,” sprak Zijne Hoogheid met prinselijke hoofdscheiding, in 't Engelsch, dat hij met een licht accent sprak, „en dat doe ik ook. Vóór ik u gezien had had ik geen flauw idee, dat ik zoo'n knappe kerel was.” Hij wendde zich tot den graaf. „Beste graaf, 't is inderdaad prachtig. Mijn eigen moeder zaliger zou ons niet van elkaar hebben kunnen onderscheiden. We kunnen toch geen tweelingen zijn, kolonel Alwynde? Zal wel niet; maar 't is een heel buitengewone gelijkenis.” Hij nam een stoel, haalde een gouden sigarettenkoker, met edelsteenen bezet, te voorschijn, en presenteerde hoffelijk den graaf en Alwynde. „Gaaf u alstublieft zitten, heeren. Pauline, neem een stoel, ja?”

Zij was blijven staan, kaarsrecht, onbeweeglijk, het mooie trotsche gezicht strak en ernstig.

„Je moet niet blijven, Sergius,” zei ze zacht; maar de prins wees haar lachend een stoel, en half onwillig ging ze zitten.

„En — bent u klaar met uw voorbereidselen, graaf?” vroeg hij. „Is 't blijspelletje voldoende gerepeteerd? Ik moet bekennen, dat ik me schaam voor al den last, dien ik veroorzaak; maar denk er wel om, alles komt op u en op u alleen aan. Ik voor mij” — hij keek met een gultig lachje van den een naar den ander — „geloof niet, dat 't gevaar zoo groot is, als u zich verbeeldt.”

Op reis door ons land.
STAPHORSTER KLEEDERDRACHT.

Op reis door ons land.

ALLEDAGS-COSTUUM VAN DE VELUWE.

De graaf kleurde, en werd toen bleek; hij maakte een gebaar, alsof hij den onvoorzichtigen prins tot zwijgen wilde brengen, en zei vlug:

„Uwe Hoogheid zal het wel met me eens zijn, dat 't nu het geschiktste oogenblik niet is om daar over te spreken. Alles is geregeld; kolonel Alwynde heeft zijn instructies — of hij krijgt ze aanstond; hij is een heer, op wien wij in alle gebeurlijkheden kunnen bouwen.”

De prins knikte, en keek Alwynde aan met een vroolijk en tegelijk peinzend lachje.

„Kolonel Alwynde heeft me 't volste vertrouwen in zijn moed en zijn eer ingeboezemd,” sprak hij. „U weet, dat ik met de details slecht op de hoogte ben. Bijvoorbeeld met de vergoeding, die kolonel Alwynde voor zijn diensten zal ontvangen. U hebt dat waarschijnlijk al geschikt. Maar u moet mij toestaan, kolonel Alwynde, u een klein bewijs van mijn persoonlijke dankbaarheid te geven.”

Hij haalde een roodleeren etui uit zijn zak, en gaf het met een buiging aan Alwynde. Die opende het en vond er een ridderorde in, met juweelen bezet.

„'t Is de Gouden Adelaar,” zei de graaf, eerbiedig fluisterend.

„Ik hoop,” zei de prins, met een statige buiging naar Jack, „dat kolonel Alwynde hem nog vele jaren zal dragen. Ik neem de taak op mij, hiertoe de toestemming van den koning te verkrijgen.”

Op een teeken van den graaf trad Jack, niet weinig verlegen, naar voren; en de prins stond op en bevestigde het schitterende eereteken tusschen de andere op Jack's borst. Toen hij dit gedaan had, nam hij zijn vroegere nonchalante houding weer aan, legde Jack de handen op de schouders, keek hem lachend in de oogen en zei:

„Als ik het plannetje van Erlandorff goed begrepen heb, is 't niet waarschijnlijk, dat we elkaar zullen weerzien.” Bij die woorden verbleekte het gezicht van Pauline, en even ontmoetten haar oogen die van Alwynde. Er was iets van schrik — of was het medelijden? — in haar blik. „Ik bedoel, voorloopig niet. Een mensch weet nooit... 't Is natuurlijk altijd mogelijk. Misschien in Engeland. Maar hoe 't ook zij, graaf Alwynde, ik geef u de verzekering, dat ik u nooit zal vergeten — als ik in den spiegel kijk,” besloot hij lachend.

De dame was opgestaan. Ze legde haar hand op den arm van den prins.

„Ga nu mee, Sergius!” zei ze bijna onhoorbaar.

Hij knikte, gaf de twee mannen de hand en volgde haar naar de deur; daar bleef hij staan, keek om en zei lachend:

„Goeden avond, graaf Alwynde!” Hij bleef staan wachten op Jack's antwoord.

„Goedenavond, mijnheer,” antwoordde Jack.

Weer lachte de prins.

„Ik wou alleen uw stem maar eens hooren. U had nog niets gezegd.”

„Mijn dankbaarheid voor uw vriendelijkheid heeft me stil gemaakt, mijnheer,” zei Jack, bijna als een hoveling, hoewel hij werkelijk ontroerd was.

„Dank u zeer,” zei de prins. „Maar nu ik u heb hooren spreken, zou ik u raden, zooveel mogelijk stommetje te spelen. Bij de stem houdt onze gelijkenis op, waarde dubbelganger! Vaarwel.”

Jack stond roerloos naar de gesloten deur te staren. Toen wendde hij zich tot den graaf.

„Ik heb beloofd, geen vragen te stellen,” zei hij. „Ik zal het ook nu niet doen. Maar ik wil graag eens raden. Ik vermoed, dat de dame, die u madame Zonani noemt, de vrouw is van den prins.”

De graaf boog.

„U hebt goed geraden, graaf Alwynde,” zei hij laconiek. „Nu geloof ik, dat ik u veilig wat meer kan vertellen over onze plannen.”

„De prins heeft den knoop doorgesneden,” zei Jack, terwijl hij zich in een stoel liet vallen en naar zijn oude pijpje tastte.

„De prins heeft den knoop doorgesneden,” herhaalde de graaf, met saamgetrokken wenbrauwen en zenuwachtig trekkenden mond. „Het is noodzakelijk, dat de prins zich voor eenigen tijd uit Barentsia verwijderd, zonder dat er iets van zijn afwezigheid bekend wordt. Daarom moesten we iemand zien te vinden, die voor den prins in de plaats kon treden. Toevallig ontdekten we u. Terwijl u uw rol speelt, zal Zijne Hoogheid, met zorg vermomd, de grens kunnen overtrekken, zonder dat zijn afwezigheid wordt opgemerkt.”

„Precies,” zei Jack lachend. „Zooals ik al gezegd heb — precies een roman of een operette. Laten we hopen dat alles goed gaat.”

„'t Gaat zeker goed,” zei de graaf, met een zekere grimmigheid in zijn stem. „Wat ik zeggen wou, kolonel Alwynde...”

„Ik wou u zoeven niet in de rede vallen,” zei Jack, „maar waarom noemde u me kolonel, toen de prins er was?”

„Het doet er eigenlijk weinig toe,” wees de graaf de tegenwerping af. „Maar om u de waarheid te zeggen, 't idee schoot me te binnen, toen ik uw militaire houding zag. 't Heeft zijn uitwerking op Zijne Hoogheid niet gemist,” voegde hij er cynisch aan toe. „Maar ik wou spreken over de geldsom, die u toekomt. 't Bedrag lijkt me te groot, om in den zak mee te nemen. Ik stel voor, het op uw naam bij de Bank van Engeland te storten. Ik zal u het recu geven op den ochtend van de parade.”

„Parade?” zei Jack.

De graaf beet op zijn lip, alsof hij zich versproken had.

„Donderdagmiddag, om vier uur, zal Uwe Hoogheid de troepen inspecteren op het plein vóór het paleis,” zei hij ernstig, en met precies dezelfde hoofdbuiging, waarmee hij den echten prins had toegesproken. „Ik zal natuurlijk bij u blijven. Ik zal u in een rijtuig af komen halen, heel eenvoudig; we rijden er-

gens naar den buitenkant van de stad, en daar stapt u over in een statie-koets. De rest is doodgemakkelijk.”

„Ik ben blij, dat u er zoo over denkt,” zei Jack. „En ik hoop van harte, dat ik geen misgreep bega, en den heelen boel in de war stuur.”

De oogen van den graaf schitterden, toen hij den jongen man aankeek.

„Ik hoop voor u, dat u slaagt,” zei hij scherp. „De gevolgen zouden anders ernstig zijn voor den prins — en voor mij — maar vooral, voor uzelf.”

„O, zit er een stukje drama in het stuk?” zei Jack luchtig. „Enfin, ik heb er geen bezwaar tegen. Dan wordt 't tenminste interessant.”

VIERDE HOOFDSTUK.

Traag ging de tijd voort, tot den ochtend van dien gedenkwaardigen Donderdag. Alwynde bracht bijna al zijn tijd door met rooken en aan Nora denken; hij trachtte zich haar verbazing voor te stellen, als hij terugkwam na een zoo korte afwezigheid, met de boodschap, dat hij vijftienduizend pond op zijn credit op de Bank van Engeland had staan. Hij droeg iederen dag een paar uren zijn uniform, om er zich heelemaal aan te wennen, en hij oefende zich in het uitspreken van de commando's, die de graaf hem geleerd had.

Buiten die commando's zou hij, naar het scheen, niets hoeven te zeggen. Zijn taak kwam hem buitensporig gemakkelijk voor, en ongeduldig zag hij uit naar het oogenblik, dat het gordijn zou worden opgehaald en hij op het tooneel kon stappen.

De Donderdag kwam, en graaf Erlandorff kwam ook. Hij droeg een generaals-uniform en een grooten mantel, waaronder hij zijn bepluimden steek verborg. Zijn scherpe oogen bestudeerden nauwlettend Jack's kaarsrechte figuur en kalme gezicht.

„Het rijtuig staat voor,” zei hij. „Bent u klaar?”

„Heelemaal klaar,” antwoordde Jack opgewekt.

„Ik zal voorgaan, om te zien, of de weg vrij is — of er niet op ons gelet wordt,” zei de graaf.

Hij ging de trap af, en Jack volgde hem, toen er een eigenaardig incidentje voorviel. De bediende, die Jack verzorgd had, was nog heel jong. Jack was vriendelijk tegen hem geweest, had hem op die prettige, joviale manier behandeld, waarmee 'n Engelschman met zijn persoonlijke bediende pleegt om te gaan; de jongen had dit van 't begin af zeer gewaardeerd, en zich, al was de tijd kort geweest, aan zijn tijdelijken meester gehecht. Toen Jack de kamer verliet, kwam de jongen achter een deur vandaan, sloop op zijn teenen naar Jack toe, en fluisterde in 't Fransch, met een opgewonden stem:

NOOIT

zag Amsterdam ZULK een Tentoonstelling!

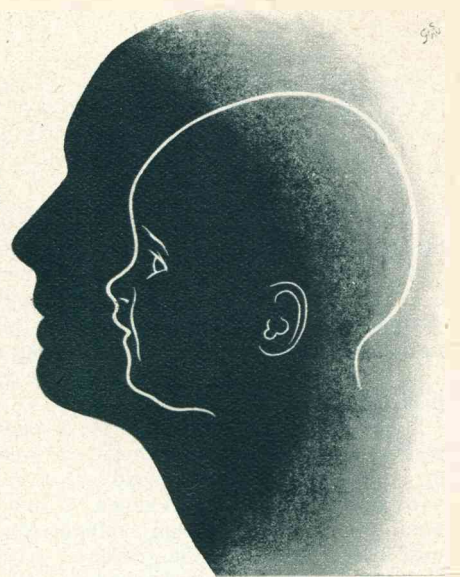
Ja - nù spreekt Amsterdam over niets anders dan over de meest indrukwekkende tentoonstelling, ooit binnen haar grenzen gehouden: de tentoonstelling MOEDER EN KIND.... de tentoonstelling, die niemand wil missen! De Moeder en Het Kind.... door alle eeuwen heen.... bij beschaafde en onbeschaafde volken.... bij de rijkste en de armste wereldburgers.... beweeglijke statistieken, plastieken, verzamelingen, duizend andere dingen van ongeziene interesse....

Laat niemand thuis U kunnen verwijten, dat U niet tijdig een dag voor deze unieke expositie hebt vrijgemaakt.... de deuren van de R.A.I. staan wijd open voor U en de Uwen!

MOEDER EN KIND

R. A. I. - GEBOUW

17 JUNI t/m. 10 JULI

Tentoonstelling MOEDER EN KIND

Geopend van 's morgens 10 tot 11 uur 's avonds.

Met als attractie: den reusachtigen **Weenschen Tuin** en de beroemde **Blue Jazz Ladies!** Tot 1 uur geopend. Dansmuziek tot 12 uur! Twee Dansvloeren.

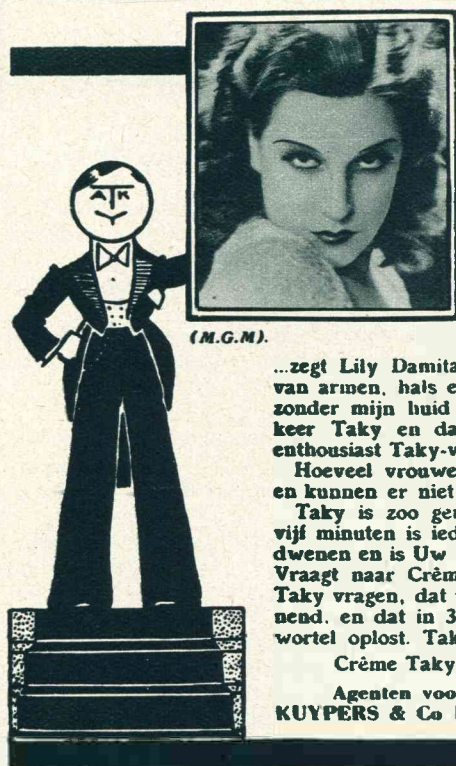
zie de wereld met...

Wrigley's op zak - Waar de reis ook naar toe is zorg dat gij Wrigley's bij U hebt. Let eens op hoe lang de smaak er aan blijft. Verfrisschend tot het laatst. Wrigley's wordt over de geheele wereld door volwassenen en kinderen als een heerlijke versnapering gewaardeerd. Wrigley's verdriift vermoeidheid en kalmeert de zenuwen. Het bevordert bovendien de spijsvertering en wekt de eetlust op.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje.

HM-6

WRIGLEY

“Lang heb ik gezocht”...

(M.G.M.)

...zegt Lily Damita, “naar iets dat haar en dons van armen, hals en beenen zou doen verdwijnen zonder mijn huid te irriteren. Ik gebruikte één keer Taky en dat was genoeg om mij tot een enthousiast Taky-volgeling te maken.”

Hoeveel vrouwen hebben Taky al geprobeerd en kunnen er niet meer buiten!

Taky is zoo gemakkelijk en zoo aagenaam. In vijf minuten is ieder spoor van een haartje verdwenen en is Uw huid sneeuwit-blank.

Vraagt naar Crème Taky. U kunt ook naar Eau Taky vragen, dat vloeibaar is en helder doorschijnend, en dat in 3 minuten alle haar tot aan den wortel oplost. Taky vindt U in alle goede zaken.

Crème Taky Fl. 1. - Eau Taky Fl. 1.25

Agenten voor Nederland & Koloniën: KUYPERS & Co Prinsengracht 983 - Amsterdam

FAP

De juichende zomer

heeft zijn intrede gedaan; al wat adem heeft verzadigt zich aan licht en lucht. Stelt U zelf in staat zonder gevaar van deze feestgaven der natuur te genieten door, ter voorkoming van zonnebrand, Uw huid met „Zij”-Crème in te wrijven.

In prijzen van 20-30-45 en 75 ct.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

„In 's hemelsnaam, meneer, ga niet!”

Als een schaduw was hij verdwenen, bijna nog vóór Jack zich had omgekeerd; en Jack, zich herstellend van zijn eerste verbazing, haalde de schouders op en volgde den graaf. Het rijtuig reed naar de plaats, die Erländorff had gekozen; hier stapten zij over in de statie-koets met de vier paarden en de voorrijders. En toen het rijtuig in beweging kwam, en tot een flinken draf geraakte, wierp de graaf zijn mantel af, zette zijn steek op en leunde met een zucht van verlichting achteruit. Alwynde echter boog zich naar voren, en met vergeeflijke nieuwsgierigheid keek hij uit het raampje. Maar de graaf trok hem achteruit, mompelend:

„Ze hoeven u niet te zien. We zullen geen overbodige risico nemen.”

Het rijtuig reed door volle straten, waar alle menschen in één richting liepen. Het bereikte het plein vóór het paleis, een gebouw, waar menige veel grootere hoofdstad trotsch op had kunnen zijn. Jack zag een groote troepenmacht, opgesteld in parade-gelid. Er was nu en dan hoera geroepen, als zij voorbijreden, maar nu galmde de lucht van een opgewonden welkomstgejuich. Aan den breeden toegang tot het paleis stond een eerewacht; het bevel voor het saluut klonk boven het gejuich uit, en de eerewacht — een verzameling prachtkerels — presenteerde de wapens, terwijl Jack, gevolgd door den graaf, de met loopers belegde stoep besteeg naar het prachtige bordes van het paleis.

Alwynde had van den graaf de noodige instructies ontvangen, en worstelend met een zeer natuurlijke verlegenheid, die hij goed wist te verbergen, besteeg hij den troonzetel en ging zitten. Het volle licht viel op zijn gezicht, maar tot zijn verwondering kwam er niemand naar voren dringen om te roepen: „Dat is een bedrieger! Dat is de prins niet!” Er werden een paar officieren aan hem voorgesteld; er schalde een trompet, en de graaf, diep buigend, sprak eerbiedig: „Het paard van Uwe Hoogheid staat gereed.”

Weer passeerde Jack tusschen rijen gebogen hoofden, gevold door een schitterende menschengroep. Een officierspaard stond te wachten. Jack besteeg het, en er rees een machtig gejuich op. Hij hield zijn paard stil en keek rond. Het heele plein was dichtbezet met mannen en vrouwen en kinderen; alle ramen waren vol menschen, vlaggedoek bolde vroolijk in den wind. Nu voor 't eerst misschien beseftte Jack zijn verantwoordelijkheid; hij nam alles in zich op, en bemerkte, dat er hier en daar tusschen de menigte mannen met knorrige gezichten zijwendend naar hem stonden te kijken.

Hij reed naar zijn plaats en de parade begon; en toen hij de regimenten voorbij zag trekken, werd hij vervuld met bewondering voor hun voorkomen en geoefendheid. Opeens schoot de gedachte door hem heen, dat de prinses zich niet vertoond had. Terwijl hij het saluut bracht aan een keurige afdeling cavalerie, die hem voorbijreed, keek hij onwillekeurig naar het paleis. Daar zat zij, op 't balcon, omgeven door haar hofdames. Zij zat voorovergebogen, met een glimlach op het gezicht, strak naar hem te kijken, maar hij zag, dat haar gezicht doodsbleek was, en het scheen hem toe, dat de glimlach haar inspanning kostte. Geen wonder ook, dacht hij; haar man was alleen veilig, als hij slaagde.

De parade duurde lang, maar kwam eindelijk toch ten einde, en bij een stormachtig gejuich keerde Jack, met zijn gevolg achter zich, om en reed terug naar het paleis. Toen hij afsteeg kwam de graaf dicht naast hem, en glimlachend, alsof hij den prins feliciteerde met het welslagen van de parade, fluisterde hij:

„Kom vlug! Blijf geen oogenblik stilstaan!”

Geleid door een dienstdoenden gouden kraag, die ruggelings voor hem uittiep, besteeg Alwynde de prachtige marmeren trap, die naar de koninklijke vertrekken leidde. De graaf volgde hem, sloot de deur, en stond, diep ademend, Alwynde goedkeurend aan te zien.

„U hebt 't er prachtig afgebracht,” zei hij. „Ik ben er zeker van, dat niemand iets gemerkt heeft. Ik mag u dus wel mijn dankbaarheid betuigen, graaf Alwynde, en u dit overhandigen.”

Het was 't bank-reçu. Jack nam het aan en wierp er een blik op. De graaf bleef hem aan staan kijken.

„Bij nader inzien,” zei hij, „vind ik 't nogal een gevaarlijk document, om mee in uw zak te loopen. 't Is niet noodig, dat u 't bewaart. Zooals u ziet, kan 't geld alleen op uw handteekening worden uitbetaald; niemand anders kan er aan komen. Als ik u raden mag — laat ik 't vernietigen, tegelijk met de contracten, die we geteekend hebben. Hebt u 't uwe bij u?” Jack, die het met zorg in een binnenzak geborgen had, haalde het te voorschijn. De graaf stak een kaars aan, en verbrandde de papieren met zorg. „Er zou nu een officieele lunch moeten volgen,” zei hij, „maar die is afgelast, wegens dringende werkzaamheden in verband met revolutionnaire woelingen in een zeker deel van den Staat, waar Uwe Hoogheid nu onmiddellijk heen moet.”

„Begrepen,” zei Jack. „Enfin, 't spijt me niets, dat 't spelletje uit is, al heb ik er meer plezier dan zorg door gehad... en ik ben dolblij met het geld. Ik moet zeker dadelijk weg?”

De graaf schudde het hoofd.

„Neen,” zei hij, „'t zal alleen schijnen, dat u dadelijk weggaat. Een leeg, gesloten rijtuig zal u zoogenaamd wegvoeren uit het paleis, maar om redenen, die ik u niet hoeft uiteen te zetten” — hij sloeg de oogen neer en trok de lippen strak — „verzoek ik u, in deze kamers te blijven tot vanavond; dan zal een gewoon rijtuig u ongemerkt naar een der kleinere stations brengen, en vandaar kunt u teruggaan naar Engeland. Ververschingen zult u in de kamer hiernaast vinden. Er zal hier niemand komen; er staat een schildwacht voor de deur, waar we door binnen zijn gekomen; hij heeft order, niemand toe te laten. U zult deze vertrekken verlaten door een andere, geheime deur. Begrijpt u alles goed?”

„Volkomen,” zei Jack, „vooral, dat er hiernaast wat te eten staat, want ik ben ongeveer uitgehongerd.”

Hij zette zich aan een weelderigen maaltijd; hij moest zichzelf bedienen,

want er was geen personeel, en de graaf had hem verlaten. Jack genoot het maal, stak een sigaar op en wachtte, aan Nora denkend, tot het daglicht meer en meer verkijnde. Eindelijk hoorde hij een eigenaardig geluid, en toen hij omkeek naar den kant, vanwaar het kwam, zag hij in den schijnbaar geheel gesloten wand een deur opengaan. De graaf kwam binnen, en werd gevolgd door prinses Pauline. Beiden waren bleek; haar mooie gezicht was zelfs vaal en vertrokken. De graaf, die door zijn opeengeklemd tanden sprak, als tegen zijn zin, zei:

„Hare Hoogheid wenscht u vaarwel te zeggen, graaf Alwynde.”

Zij stond kaarsrecht op korten afstand van de deur, met de handen stijf in haar zijden, en zij keek hem strak aan met een vreemde uitdrukking in haar oogen; er lag iets van angst in dien blik, een vaag medelijden, dat worstelde tegen een ijeren vastberadenheid, een koude onbarmhartigheid.

„Ik wou u even bedanken, graaf Alwynde,” zei ze langzaam, en ieder woord klonk zoo duidelijk, alsof er staal op marmer viel. „U hebt ons een grooten dienst bewezen. Ik kom afscheid van u nemen.”

Zij strekte een blanke hand uit, die schitterde van kostbare edelstenen, en Alwynde nam de toppen van haar vingers in de zijne, boog, en raakte ze aan met zijn lippen. Met een zwakken kreet, alsof hij haar gestoken had, rukte ze de hand terug en ging achteruit; ze hief de handen naar het gezicht, er ging een huivering door haar heen. Maar die zenuwachtigheid duurde slechts een seconde; zij richtte zich op, boog even het hoofd, keerde zich om en ging door de geheime deur. De graaf sloot die zorgvuldig achter haar, en begon heen en weer te loopen door de kamer, met gebogen hoofd en diep gerimpeld voorhoofd.

„'t Is zeker ongeveer tijd om te gaan?” zei Jack opgewekt.

De graaf bleef staan en luisterde. Jack hoorde een zwak geluid van wielen. De graaf knikte, en wees naar een grooten mantel.

„Sla dien om u heen; houd uzelf zooveel mogelijk verborgen,” zei hij heesch. „Dezen kant. Niet spreken.”

Achter hem aan ging Jack een wenteltrap af. De graaf sloot een deur open, en de avondlucht sloeg hun in 't gezicht. Er stond een rijtuig te wachten, en de graaf wees er naar met een hoofdknik. Jack keerde zich om, om te zien, of hij volgen wou, afscheid wou nemen, maar de deur was weer dicht, en geruischloos gesloten. Er was niet één bediende te zien — alleen de koetsier. Jack strekte de hand uit, om het portier van het rijtuig te openen, toen hij plotseling den knal van een ontploffing door zijn hoofd voelde bonzen en verblind werd door felle lichtschichten. Hij wist, wat er gebeurd was. Hij viel op den grond en voelde een stekende pijn in het voorhoofd; er hing een dichte rook om hem heen; er was een afschuwelijke lucht. Door den rook heen zag hij vaag afgrijselijke stukken en brokken rondvliegen; hij werd zich bewust van een ontzettend gegil en geschreeuw, van het toesnellen van vele menschen. Toen verloor hij alle besef.

(Wordt voortgezet.)

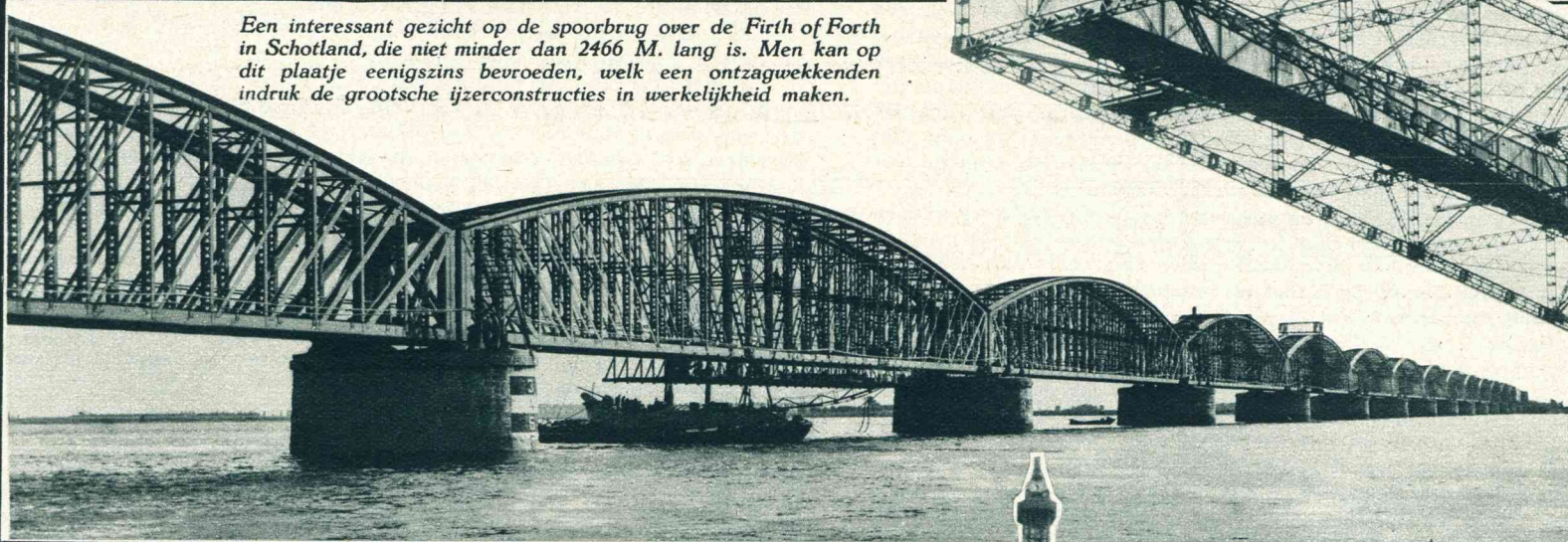

Op reis door ons land.

MEISJES VAN HIERDEN (BI) HARDERWIJK
IN HET COSTUUM VAN HUN „STREEK.

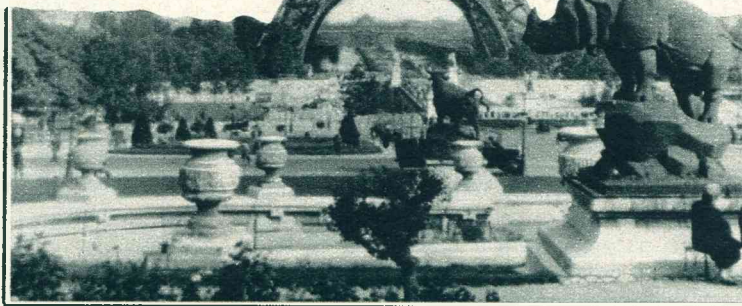
Een interessant gezicht op de spoorbrug over de Firth of Forth in Schotland, die niet minder dan 2466 M. lang is. Men kan op dit plaatje eenigszins bevroeden, welk een ontzagwekkenden indruk de grootsche ijzerconstructies in werkelijkheid maken.

Maar 't werk van de Nederlandsche bruggenbouwers, de brug over het breede Hollandsch Diep, mag er ook zijn. Zij bestaat uit 14 overspanningen, elk van 100 M., en werd gebouwd in de jaren 1868—1872.

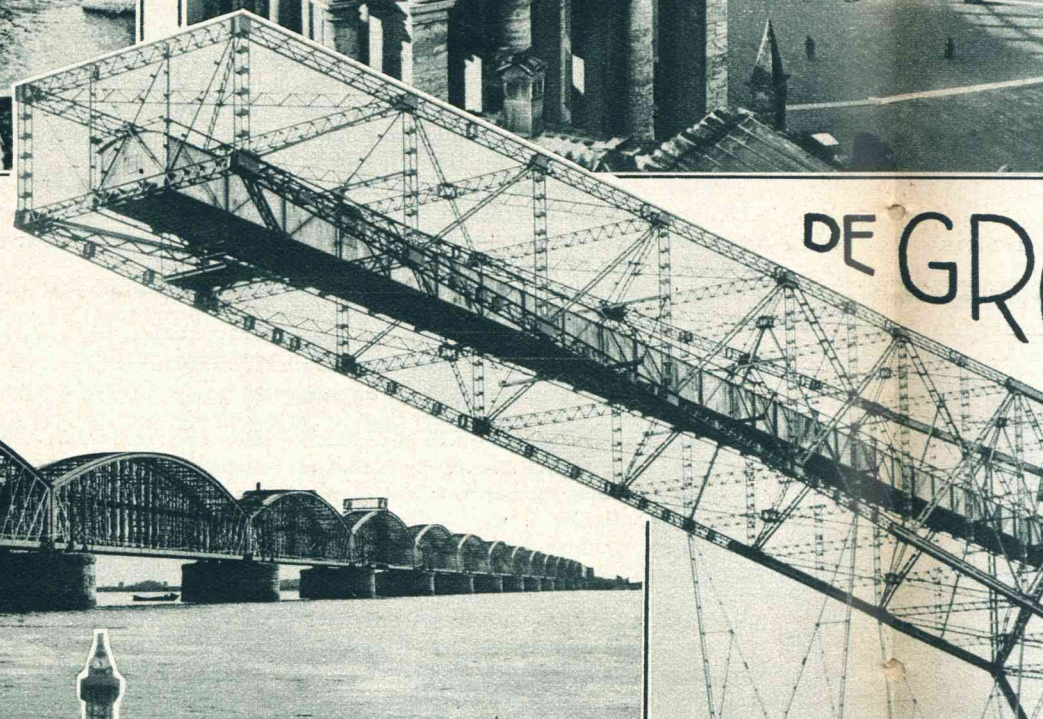

Jack Erleigh noemt zich den langsten man van de wereld, maar op dit gebied zijn veel concurrenten, die ieder voor zich zelf deze eer opeischen.

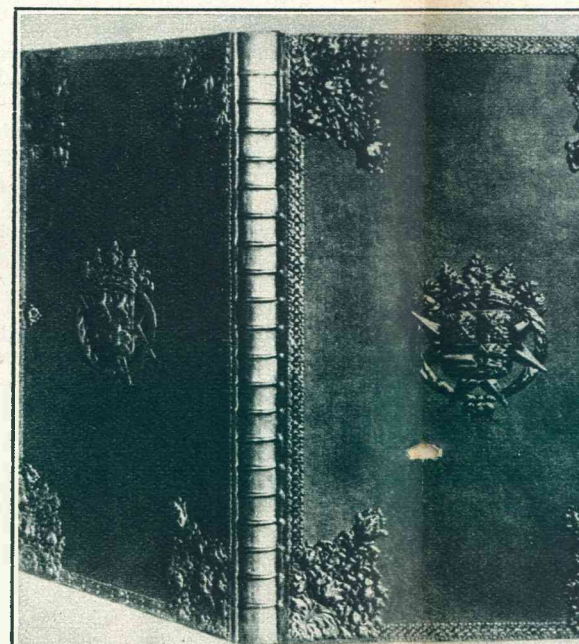
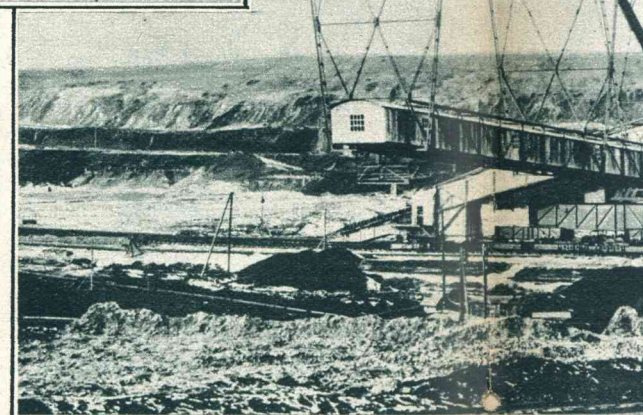

In 1889 werd te Parijs begonnen met den bouw van den grootsten ijzeren toren, den Eiffeltoren, die nog altijd een attractie van de Fransche hoofdstad is.

Het grootste boek ter wereld moet een atlas zijn, die indertijd eigendom is geweest van den grooten Keurvorst (Friedrich Wilhelm van Brandenburg, 1640—1688).

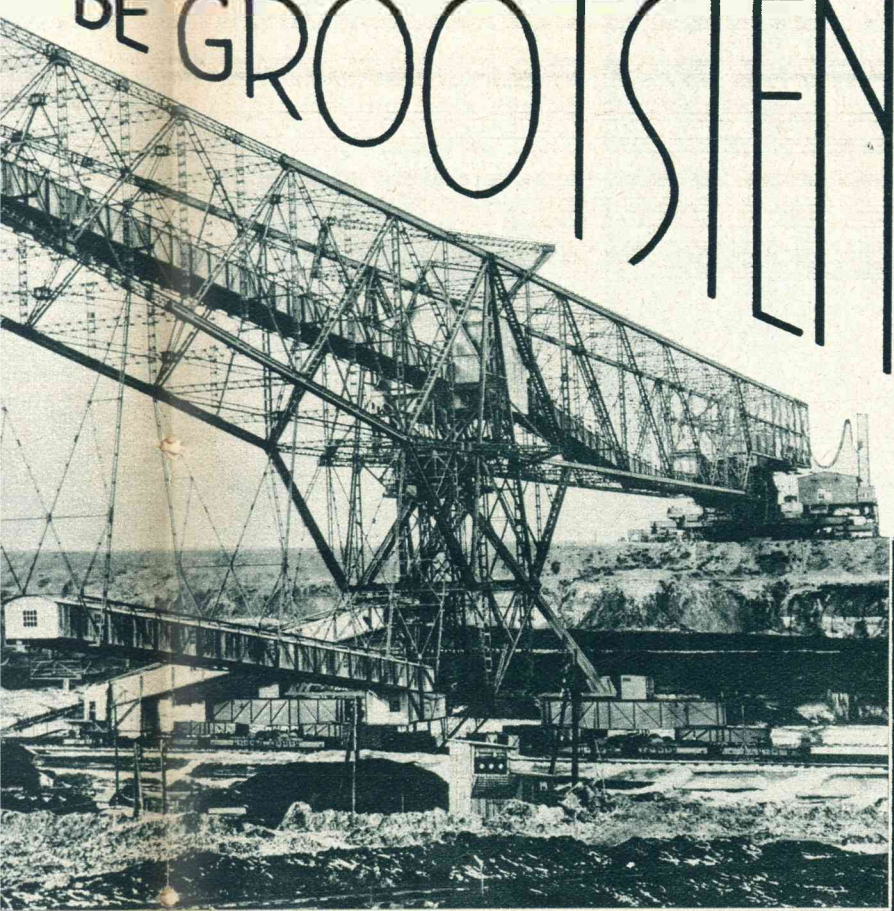

Een reus onder de kranen is deze kolossale ijzerconstructie, die gebruikt wordt in het bruinkoolgebied bij Golpar (Duitsland).

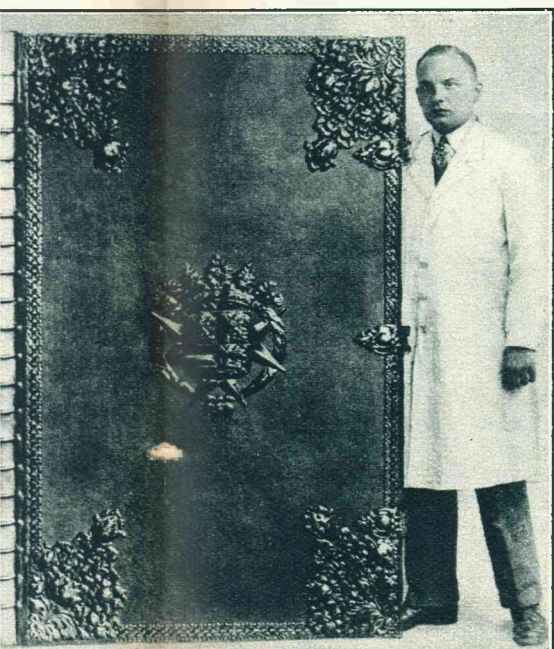
DE GROOTSTEN

Op gebied van kerkbouw vindt men 't grootste exemplaar in Rome, waar de monumentale St. Pieter met den prachtige koepel ver in den omtrek te zien is. Wij geven hier een mooi overzicht van de basiliek, de kolonnade en het St. Pietersplein.

Een van de sterkste fonteinen is die van Genève, waarvan de waterstralen een hoogte van ± 90 M. bereiken.

En dit zal wel de grootste mond zijn, ofschoon wij het niet bij andere dieren hebben nagemeten.

Altijd schijnt het mensdom er een genoeg in te hebben gevonden, om kolossale bouwwerken te scheppen, welke landgenoot en vreemdeling en nakomeling in bewondering zouden brengen en zich zouden doen afvragen, hoe iets dergelijks door menschenhanden gemaakt kon worden. Reeds in de oudheid bouwden Egyptenaren, Phoeniciërs e.a. prachtige koningsgraven, paleizen en pyramiden, waarover de moderne mensch zijn handen van verbazing ineenslaat, vooral omdat de toenmalige aardbewoners geen technische hulpmiddelen kenden en de geheele bouw dus zoo primitief mogelijk moest geschieden. Wij daarentegen, menschen van de twintigste eeuw, leven in geheel andere omstandigheden; wij hebben knappe ingenieurs en technici, die met de nieuwste machines hun arbeid ondernemen. Reusachtige werken worden tegenwoordig dan ook tot stand gebracht; men denke slechts aan de moderne beton- en ijzerconstructies (bruggen!) Een serie belangwekkende foto's op deze pagina's verduidelijkt, al wat kunst en techniek ons de laatste jaren schonken, en ons ook leerden waardeeren. Daarnaast geven wij enkele illustraties van „grootheden“, die hun ontstaan niet aan menschenhanden te danken hebben maar daarom in hun genre niet minder groot of minder eigenaardig zijn.

Vrouwenleven

Een toilet dat in het bijzonder opviel bij de opening van „Royal Ascot”.

Bij een zwarte japon werd een wit, kort manteltje gedragen, van voren schuin over elkaar vallend en als een breede, ruim vallende ceintuur om de taille geslagen. De korte wijde vleugelmouwjes van dit manteltje vallen ruim over de lange nauwsluitende mouwen van de japon. Wit hoedje.

Op de wedrennen van Chantilly trok het geruite toilet van onze afbeelding (hier-naast rechts), met de eenvoudige lijnen die een slank figuur zoo goed tot zijn recht doen komen en waarbij de groote, eenvoudige en toch zeer elegante hoed zich zoo fraai aansluit, in het bijzonder de aandacht.

Een der elegante toiletten die de aandacht trokken bij de wedrennen in Chantilly.

Witte en zwarte elegance bij de opening van „Royal Ascot”.

MODE-REVUE

op de wedrennen in Chantilly en bij „Royal-Ascot”

Naarmate de zomer vordert schijnen de japonnen langer te worden en de hoeden grooter. De lange japonnen blijven niet meer voor den avond gereserveerd. Dat blijkt al heel duidelijk uit de foto's, welke ons worden toegezonden van de jongste mode-parades bij de opening van „Royal Ascot” en bij de wedrennen van Chantilly.

Dit zijn van die gelegenheden, waarbij de proef op de som geleverd wordt, waar blijken moet wat er alzo behouden werd van al de nouveauté's welke de mode-ontwerpers bij den aanvang van het seizoen in allerlei mode-shows te zien gaven.

En tegelijk worden er weer nieuwe proefballons opgelaten en nieuwe scheppingen getoetst aan den smaak van het publiek.

Naast eenvoudig voorname toiletten was er ook veel, dat door een overvloed van strooken en linten een opgedirkten indruk maakte. Veel japonnen werden gecompleteerd door een bolero of manteltje, soms van hetzelfde materiaal, soms van een ragfijn doorschijnend weefsel, dat nauwelijks eenige bedekking geeft.

Van welk een geheel ander genre is de witte strookjesjapon op onze foto beneden, een der meest in het oog vallende toiletten bij de opening van „Royal Ascot.” Als nieuwigheid zien we hier ook weer de struisveeren boa verschijnen, zooals die een paar tientallen jaren geleden in de mode was. Een wit kanten hoed bekroont dit wel zéér bewerkelijke toilet.

Ook de oudere dame draagt bij haar voorname zwart kanten japon een witten hoed met zwart fluweelband gegarneerd. Het meer artistieke of zoo men wil excentrieke was eveneens vertegenwoordigd, getuige onze foto links boven, van 'n toilet, dat ook in de vorige eeuw op zijn plaats zou zijn geweest en nu tracht zich een plaatsje te veroveren in onzen tijd. Zelfs de wit kanten mof, die waarschijnlijk niet alleen als speelgoed maar ook als tasch dient, ontbreekt niet, evenmin als de mitaines — of zijn het enkel losse ondermouw-tjes?

In elk geval is dit geheel, met den grooten schuithoed, weer eens iets anders dan anders. Er waren trouwens meer speciale jongemeisjestoiletten, 'n aardig ensemble, bijvoorbeeld, drie kwart lange mantel met schouderkraagje waaruit de blouse met plat rond,

tamelijk nauw den hals omsluitend kraagje te voorschijn kwam. Om het kraagje een ruim aangezet valencienné-kantje. Ter voltooiing van het geheel een eenvoudig schuin matelot-hoedje.

PAULA DEROSE

Een vroolijk garnituur

Van frissche effen kleuren, gekleurde stippen, of effen met kleuren afgebiesd, wordt dit garnituurtje, een taschje met bijpassende shawl, gemaakt. Zeer aardig om een van die effen linnen zomer-japonnetjes te completeren.

Het taschje is uit één stuk geknipt, de te zamen genaaide deelen, welke den zak vormen, en de overslag. De overslag is met drie schulpen, waarin op gelijken afstand knoopsgaten, de shawl is van onder breeder, en loopt boven smaller toe, de sluiting is met twee schulpen, waarin knoopsgaten. Een dubbel lapje stof wordt tot een ring gemaakt, er worden twee knopen op genaaid, en de ring kan geschoven worden om de shawl, en deze kan nu vastgemaakt worden.

We kiezen b.v. vuurroode of blank metalen knopen.

(Het taschje wordt driemaal geknipt, eenmaal stof, eenmaal linnen, eenmaal voering). D.D.L.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v.d. blad

Ik weet waarom

de lichaamsverzorging bij mij een eerste plaats bekleedt. Omdat heden meer dan ooit op een goede verzorging van lichaam en uiterlijk gelet wordt. Vanzelfsprekend gebruik ik

Vasenol
TOILET-POEDER

Verhelder
Uw
glimlach
door

ERASMIC Tandzeep

FABRIKAAT ERASMIC COMPANY LTD., LONDEN
IMPORTEURS: FIRMA B. MEINDERSMA, DEN HAAG.

X ESD 320 - 0259A

Brengt gelukkige dagen door in Hotel **BAD RAGAZ** "TAMINA" in het heerlijk gelegen Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening f 42.50 en f 47.50

BERGÜN 1400 M. b. Zee **HOTEL KURHAUS** (Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

Zwitserland - Graubünden
Pension in alle prijsklassen
vanaf Zw. Fr. 7.-
Electrisch verwarmd strandbad

Breng uw vakantie door te

LAUSANNE-OUCHY

Ideaal vakantie-oord - Centrum
voor uitstapjes - Schitterend strand
Golfterrein - 18 holes
Gerenommeerde Hotels

GRIMMIALP GRAND HOTEL
BERNER OBERLAND
1260 Meter boven zee
Ideaal Zomerverblijf
Natuurpark, Pension
Fr. 11.-. - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

LUZERN Den Hollandsche gasten aanbevelen: HOTEL DIANA, gerenommeerd huis van den 2en rang, bij het station en de boot. - Kamers met stroomend water vanaf fr. 5.-. Volledig pension vanaf fr. 12.-.

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland)
900 M. boven zee **KURHAUS MELCHTAL**
Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

Een goed Zonnebad

is er één, genomen met een droog lichaam,
dat van tevoren flink ingewreven is met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Het gevaar van zonnebrand vermindert
op die manier en U krijgt een prachtig
gebruind uiterlijk, zelfs bij bewolkte lucht.

Nivea en Nivea-Olie zijn niet te ver-
vangen, ook niet door namaak, al mocht
deze U ook als "even goed" aanbevolen
worden. Want er is in de geheele wereld
geen ander huidverzorgingsmiddel te vin-
den dat Eucerit bevat en juist daarop
berust de verrassend goede uitwerking.

Nivea werkt bij warm
weer aangenaam ver-
koelend. Nivea-Olie
beschermte tegen te
sterke afkoeling bij
kil weer.

Nivea in doozen 20-90 cts., in tuben 35 en 55 cts. / Nivea-Olie in flesschen 75 en 120 cts.
Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

Golfjes maken.

De Jan Hen, die het beter kon

DOOR N. JOHNSON

Nee," zei ik tegen Ted, toen hij ging trouwen met Ruth, en mij wilde overhalen hetzelfde te doen met een of ander meisje uit onzen kennissenkring, „neen," zei ik, „trouwen kan goed zijn in verschillende opzichten, maar de kwestie is, dat ik nu eenmaal gewend ben aan een ordelijk en zindelijk huis. Dus ik dank je."

Vrouwen willen altijd iedereen het idee inprenten, dat zij alleen in staat zijn den boel schoon te houden; een man moet zich nu eenmaal typeeren, vooral wanneer hij vrijgezel is, door overal in de kamer sigaretteneindjes te strooien enz. Maar u had de verdieping eens moeten zien, die Ted en ik samen bewoonden. We hielden die zelf schoon. En keurig! Daar kon geen vrouw ter wereld aan tippen. We hielden er onze eigen methode op na; wanneer een groote beurt moest gegeven worden, deden we er onze badpakken bij aan. Nee, ik gaf er de voorkeur aan, de ongetrouwde oom Harry te blijven en af en toe maar eens een kijkje te nemen bij het jongehuwde paar.

Ruth was aardig; ze kon goed dansen, ze waren smoor verliefd op elkaar, maar Ted moest me toch bekennen, dat 't in het begin niet meeviel. „Je weet hoe die vrouwen zijn. Als je ze 'n kleinen wenk wil geven, zeggen ze: vooruit, ga m'n keuken uit, dat is geen plaats voor een man. Ze doet over het werk twee keer zoo lang als wij het deden en dan denkt ze, dat het puik in orde is. Maar in de glazen zitten meestal nog pluisjes als zij zoogenaamd schoongemaakt zijn. En afstoffen! Je weet hoe wij dat deden. Met een flinken doek, gedrenkt in olie, en een paar dagen in de zon gedroogd."

„Niet te veel olie," verbeterde ik.

„Natuurlijk. Ik zei het haar eens een keer; ze lachte me gewoon uit en zei, dat ik er niets van wist. Asjeblijft."

Nu moet niemand het idee krijgen, dat ik Ruth niet mocht, of dat Ted en Ruth niet gelukkig

waren. Integendeel, ik vond haar aardig, en het was beslist een gelukkig huwelijk. Ik bezie hier alleen maar een en ander vanuit een bepaalden gezichtshoek. Doch dat ze ons durfde te beklagen, zooals we daar vroeger samen woonden, vond ik toch te bar.

„Onze glazen waren in elk geval schoon," zei Ted.

„Jij denkt, geloof ik, dat we het bed voor vuilnisbak gebruikten," zei ik.

„Och, wat geeft het daarover te redeneeren," lachte Ruth. „Over het huishouden kan toch alleen een vrouw oordeelen. Wat weet een man daar nu van? Daar staan z'n handen toch heelemaal niet naar."

Ted en ik keken elkaar maar eens aan. Had ik niet zelf gezien, dat er een pluisje in mijn glas zat? Maar nog eens, het was een gelukkig huwelijk; ze hielden veel van elkaar.

Dien zomer zouden we met z'n zessen de vacantie doorbrengen in een gehuurd landhuisje aan de kust van Devon. Die zes waren Ted en Ruth, jonggetrouwde kennissen van ons, Frank en Eloise Turner, Mary Gray, een aardig nichtje van mij, en ik. Toen ik op een avond bij Ted en Ruth aanliep om de details te bespreken, was Ted juist bezig een ladder te bestijgen om een schilderij op te hangen.

„Kom binnen," zei Ruth, „je komt juist op tijd om een goeie mop te beleven. Ted denkt, dat hij een schilderij kan ophangen."

„En Ruth denkt natuurlijk, dat ik direct van de ladder zal vallen," viel Ted in. „Wel verdraaid," riep hij opeens, „kijk daar nou." Hij wees op een spijker, die uit de ladder stak en op een scheur in zijn broek. „Waarom zit daar een spijker?"

„Ga weg," duwde Ruth hem opzij. „Ik zal 't zelf wel doen."

„Maar die spijker?" hield Ted aan.

„Natuurlijk, nou is die spijker weer een excuus," zei Ruth ongeduldig. „Als je 't dan precies weten wilt, dien heb ik er in geslagen om er 'n doek aan te hangen. Iedereen kan dien spijker zien. Geef mij dat schilderij maar aan."

Waarna Ruth haar pantoffel uitdeed en daarmee een spijker scheef in den muur sloeg, terwijl de hamer voor haar oogen op een stoel lag.

„Je moet een man maar vragen iets te doen," zei ze verwaand, toen ze na een half uur klaar was.

Ted en ik keken elkaar maar weer eens aan.

Het huisje, dat we met z'n zessen betrokken, was goed. 't Ging natuurlijk niet allemaal zooals in je eigen huis, maar in je vacantie moet je met een paar ongemakken genoegen nemen. Wat mij betreft, ik maakte het uitstekend. Van de dames kon ik dat niet zeggen. Onverschillig hoe laat wij, mannen, thuiskwamen van het visschen, ze waren aan het koken, aan het huiswerk of aan beide. Het begon er op te lijken, dat ze de heele veertien dagen de deur niet uit zouden komen.

„Maar ik heb geen medelijden met jullie," zei Ted.

„O nee?" viel Eloise in.

„Nee, als jullie, vrouwen, het huiswerk niet handiger en practischer kunnen doen, is het jullie eigen schuld."

„Zulke opmerkingen moet ik nu dag aan dag hooren," zei Ruth verontwaardigd.

„O, wou jij misschien beweren, dat je 't vlugger kunt?" vroeg Eloise.

„Natuurlijk; ik knap al dat werk in anderhalf uur op." Waarop 'n algemeen damesgelach opging.

„Doe niet zoo stom," zei Frank zacht. „Laat ze. Ze beklagen zich toch niet?"

„Maar ik kan in anderhalf uur doen, waar zij den heelen dag over ploeteren."

„Dat spreekt. Dat kunnen we allemaal. Maar waarom zouden we haar van de illusie berooven, dat 't niet vlugger kan. Wat zeg jij, Harry?”

„In mijn vacantie,” zei ik, „rust mijn kritische zin.”

„Jij moest er maar eens voor staan,” hervatte Eloise tegen Ted.

„Da's goed,” antwoordde Ted, opeens opgewonden. „Ik neem morgen jullie werk over. Ik zal jullie, vrouwen, eens toonen, hoe een dergelijke kleinigheid behandeld moet worden. 't Is een schandaal; zooveel tijd als jullie nodig hebben om een paar borden te wasschen en bedden op te maken.”

„Dat is magnifiek,” zei Mary, „wij gaan varen en jullie, mannen...”

„Mannen? Ik doe dat alleen. Ik zal jullie toonen, dat één man in staat is...”

„Goed, best,” suste Eloise. „Maak jij je maar alleen belachelijk.”

Ted heeft heel wat moeten hooren, dien avond. De dames konden over niets anders praten of lachen. Het werd nu zoo geregeld, dat de dames zouden blijven koken; de rest kwam voor Ted's rekening! „Koken,” zei hij, „zou hij er een volgenden keer wel eens bij nemen.”

Den volgenden morgen, onder veel gegichel, gingen de dames met ons mee, den onverstoorbaren Ted alleen achterlatend. Maar tegen half twaalf moesten en zouden ze terug; ze konden het niet meer uithouden, zoo nieuwsgierig waren ze naar het resultaat van Ted's werk. We vonden hem in een hangmat, een roman in de hand, een whiskey-soda naast zich. De dames lachten triomfantelijk.

„Opgegeven, hè?” zei Ruth. „Was 't te veel?” informeerde Eloise.

Hij keek haar onschuldig aan. „Ik begrijp jullie niet,” zei hij, een tikje temend. „Wat bedoelen jullie met opgeven?”

De glimlachjes verdwenen. Zij holden het huis binnen. Alles in de keurigste orde. De keuken opgeruimd, alles gewasschen. Ruth streek met een vinger over de meubelen; stofvrij. De bedden opgemaakt.

„Nu denk je zeker, dat je erg knap bent, hè?” zei Ruth.

Zij en de beide andere dames waren er den heelen verderen dag bepaald stil van. Ted vertrouwde mij toe, dat hij er in totaal vijf kwartier over gedaan had. Het stoffen had hem nog den meesten tijd gekost. „Ze hebben er geen goede doeken voor,” verklaarde hij. „Ik was verplicht een drogen doek te gebruiken.”

„Kerel, je zult er nog spijt van hebben,” voorspelde Frank, die al twee jaar getrouwd was. „Een man moet zijn vrouw nooit op zoo'n manier ongelijk laten hebben.”

Den volgenden morgen waren we nauwelijks op weg — zonder Ted natuurlijk — toen de dames opeens verklaarden, naar huis terug te willen. „We vertrouwen Ted niet,” zei Eloise. „Hij heeft beslist hulp in het dorp gehaald. We willen hem ontmaskeren.”

Er zat voor ons niets anders op dan mee terug te sluipen. Dicht bij het huis gekomen, hoorden we Ted zingen. Voorzichtig gluurden we om een hoek.

„De idioot!” zei Ruth. Ik keek. Het bleek, dat Ted alle borden en schalen buiten op de binnenplaats had gezet en ze alle vol zand had gegooit.

„Wat een halve gare!” uitte Mary haar overtuiging. Een moment later kwam Ted uit de keuken te voorschijn, de tuinslang achter zich aansleepend. Hij draaide de kraan open en richtte 'n krachtigen straal op de pannen en borden. In drie minuten tijds was alles blinkend schoon geschuurd door het zand. Ik moest hem bewonderen om de knapheid van zijn vinding.

Toen zag hij ons te voorschijn komen. Kalm keek hij de dames aan.

„De zonneshijn helpt me verder met het drogen,” zei hij. „In dien tijd ga ik de bedden doen.”

De dames joelden. We volgden hem in het huis, maar zoo vlug waren we niet, of een van de bedden was reeds opgemaakt, toen wij in de slaapkamer kwamen. De dames bleven met open mond staan. Daarna zagen ze hoe hij het tweede bed deed. Hij greep het heele bed bij het hoofdeinde, gaf het een flinken ruk omhoog en trok de lakens recht. Zij holden naar 't voeteinde en zagen, dat hij de lakens en dekens met veiligheidspelden aan de matrassen had bevestigd. Ted en ik deden dat altijd in den tijd, dat wij nog samenwoonden. Zelf deed ik het

nog. Als alles aan het voeteinde vastgespeld is, geef je het bed bovenaan een flinken ruk, en het is zoo glad als je maar wenschen kunt.

„O, maar dat is niet eerlijk,” verklaarde Eloise.

„Waarom niet?” vroeg Ted.

„Nou, dààrom niet!” antwoordde Eloise.

De rest van het werk was naar verhouding. Ik wist, dat Ted er goed in was, maar wat hij nu presteerde, was zuivere kunst. In iets minder dan een uur was hij klaar. De dames keken haar oogen uit.

„Toch ben je een ezel,” zei Frank later tegen hem. „Zooals ik je al meer vertelde, 't is niet verstandig, je vrouw op haar eigen gebied te beschamen.”

Later nog eens over alles nadenkend vroeg ik, of Frank geen gelijk had. De rest van den tijd dien we nog in het landhuisje doorbrachten, deed Ted het huiswerk — vliegenvlug en goed. De dames zeiden onaangename dingen over mannen die te knap waren, Ted pochte op zijn handigheid, Frank betogde maar steeds tegen Eloise dat hij alleen onschuldig toeschouwer was, Ruth pruilde, — in 't kort, tegen den tijd dat we naar Londen terugkeerden, was de verhouding beslist eenigszins gespannen.

Ik had het er een week later met Frank over, nadat ik geconstateerd had, dat het bij Ted en Ruth niet heelemaal in orde was. Ruth deed natuurlijk het huiswerk weer, maar Ted had haar een gevoel van minderwaardigheid gegeven; zij begon te denken, dat zij als huisvrouw een volslagen mislukking was. Haar werk duurde langer; zij begon haar opgewektheid te verliezen. Af en toe huilde ze, liet borden uit haar handen vallen en wenschte dat ze dood was. Frank zelf had tegen Eloise gelogen tot hij zwart zag, dat hij Ted een „keukenpiet van niks” vond; bij hem thuis was de vrede spoedig genoeg hersteld. Van wat Frank me tijdens dat gesprek vertelde, ging ik een en ander eens aan Ted zeggen. Ik kon toch een gelukkig huwelijk niet laten verlopen door zijn huishoud-manie, vooral toen ik zag, dat de toestand hoe langer hoe onaangener werd.

Toen ik hem dan ook eens alleen sprak, verklaarde ik hem Frank's inzichten. Ik zei hem dat vrouwen zoo haar eigen terrein hebben en dat een man daar buiten moet blijven, onverschillig hoe goed hij daar zou zijn.

„Maar ik wil haar alleen maar helpen,” zei hij, z'n oogen wijd open. „Daar heb je het theezetten bijvoorbeeld. Ik probeer haar het juiste idee...”

„Een vrouw wil geen idee dat juist is,” viel ik in, „zij wil haar eigen ideeën. Ze zal gelukkig sterven als ze denkt, dat jij er niets van weet.”

„Kerel,” zei hij nadenkend, „zou dat werkelijk waar zijn? Ik wist niet dat ik haar kwetste. Daar moet ik eens over nadenken. Ik dank je in elk geval.”

Ik was blij dat hij mijn inmenging in zijn huishoudelijke zaken zoo goed opvatte. Ofschoon, hoe hij de reeds veroorzaakte schade zou kunnen herstellen was mij 'n raadsel.

Maar een feit is, dat Ruth, toen ik een week later eens opliep, 'n veranderde vrouw was, — zóó opgewekt en vroolijk als zij ooit geweest was.

„Harry,” zei ze, „ik ben blij dat ik je weer eens zie. Ted is in de huiskamer, zoo gauw ik klaar ben in de keuken, kom ik binnen.”

Ted zag er goed uit. We spraken over alles en nog wat; hij was bijzonder opgewekt, — ik voelde dat de atmosfeer zuiver was. Na 'n tijdje gaf hij opeens 'n verklaring.

„Nee, beste kerel,” zei hij, zonder eenige inlei-

ding, — zijn stem een beetje verheffend als om zeker te zijn, dat Ruth geen woordje zou missen, — „ik ben overtuigd dat jij 't bij het verkeerde einde had.”

„Ja?” zei ik, zijn bedoeling niet begrijpend.

„Ja,” zei hij, me een knipoogje gevend, „je had ongelijk, dat heb ik gauw genoeg gemerkt. Een feit is, dat een vrouw zoo haar eigen terrein heeft, waar een man buiten moet blijven, ook al lukt hem een enkelen keer eens iets op dat gebied. Een man kan dat op den duur niet volhouden, 't is onnatuurlijk voor hem. Zulk huishoudelijk werk kan een vrouw absoluut het best.”

„Ik begrijp het,” zei ik, terug knipoogend.

„Ja,” zei hij, — een nieuwe knipoog. — „Ruth en ik hadden 't er van de week over. Ze zei dat 'n man, met inspanning van alle krachten, met succes een enkelen keer huishoudelijk werk kan doen, maar de natuur heeft de vrouw er voor beschikt, en zij zal op den langen duur degene zijn, die het 't beste kan.”

„Nou, misschien had ik wel ongelijk,” loog ik. „Och, dat gebeurt iedereen wel eens,” zei hij troostend.

Een oogenblik later kwam Ruth binnen; aan haar heele gezicht kon je zien dat ze ieder woord gehoord had, en gelukkig was.

Terwijl ik er nog was, moest er een nieuwe lamp in de kroon gedraaid worden. Ted sprong op.

„Nee, blijf er nu af,” zei Ruth, „je breekt me den heelen boel.”

De vertooning die ik toen zag, was meesterlijk. Ted deed het geniaal, — hij miste geen kans.

Eerst brandde hij zijn vingers aan de oude lamp. Daarna liet hij de nieuwe vallen en rolde zelf bijna van den stoel af. Ik moest hem beslist bewonderen om de wijze, waarop hij alles verknoeide. Ruth keek toe, gelukkig glimlachend.

„Ga weg,” zei ze eindelijk, hem bij zijn jas van den stoel trekkend. „Vraag een man eens om iets in het huishouden te doen!”

Achter haar rug gaf hij me een knipoogje. Daarna keken we toe, hoe zij ook bijna van den stoel viel en onhandig, na vele pogingen, er in slaagde de nieuwe lamp in de kroon te draaien.

„Dat is werk, nietwaar?” vroeg Ted.

„Mannen!” zei Ruth, genoeglijk en met een air van zelfgenoegzame voldaanheid de kamer verlatend, „och, mannen...”

Ted schoof zijn stoel dicht bij den mijnen en leunde naar mij over.

„'s Avonds laat,” fluisterde hij, „of wanneer Ruth uit is, ga ik een beetje over de spullen met een goed geolieden doek, die in de zon gedroogd is; maar laat er haar asjeblijft niets van weten.”

Het nikkertje dat niet tegen zijn verlies kon.

Wij beschermen U

tegen namaak! Wij staan op de etiketten van de echte *Ranja* en *Rojo*! Wij garanderen U zuiver vruchtensap en geen kunstmatige essences! Heerlijk en gezond. =

8-d.b.-flesschen en zeer zware kwaliteit: „Daar gaan veel glazen uit zo'n flesch!“

Gratis „De *Ranja-surprise*“! puzzles, kruiswoorden, enz. Vele mooie prijzen!

Ranja en Rojo

N.V. CPOLAK GZ. GRONINGEN

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnloze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79 's Zaterdags van 3-5 uur.

MET **SUPERBUM**

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD 45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

De geregelde krachtreserve van hen die het druk hebben

Kola Dallmann

VELEN GEVEN DE VOORKEUR AAN KOLA-DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster b/h Verkoopbureau v. Nederland van DALLKOLAT - POSTBUS 679 - AMSTERDAM
Let op den naam KOLA DALLMANN, namaak bestaat.

Pijnlijke voeten

verzadiging in 1 minuut

Heeft u vermoeide, pijnlijke en gezwollen voeten? Zoo ja, dan vindt u onmiddellijk verzachting, wanneer u een Saltrates Rodell voetbad neemt. De pijnen verdwijnen direct; het branden houdt op en alle zwellingen zijn in één minuut verdwenen. Het geneeskrachtige zout en de door Saltrates Rodell ontwikkelde zuurstof dringen in de poriën en trekken de zuren en giftige bestanddeelen tot zich. De likdoorns worden zacht, zoodat u ze met wortel en al kunt verwijderen.

Het kan voorkomen, dat u reeds na gebruik van 'n enkel Saltrates Rodell voetbad een kleiner schoennummer kunt dragen. Gebruikt Saltrates Rodell regelmatig en u zult nooit meer last hebben van pijnlijke en gezwollen voeten.

Om zeker te zijn dat u de echte Saltrates Rodell ontvangt, moet u van uw winkelier de gele verpakking eischen. Wij garanderen alleen deze gele verpakking. Verkrijgbaar in alle apotheken, drogist- en parf.-zaken.

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

Handleiding gratis.

Schatten van schoonheid sluimeren in Uw huid. Gelaatsmassage met Purol wekt ze tot nieuw leven. Een handleiding voor gelaatsmassage ontvangt U gratis bij koop van Purol (doos 30 ct., tube 80 ct.) Alleen bij Apoth. en Drogisten.

FRAPARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

Benbens

ADVERTEEREN IS BEKEND BLIJVEN

VRAAGT EENS AAN

hoe u zonder muziekkennis Piano-Harmonika kunt spelen met gratis bijgevoegde notenbladen. Deze Piano-Harmonika met 22 toetsen en 8 bassen en gratis notenbladen zenden wij u franco huis voor f 35.-. Wanneer u kennis wilt maken met de wereldberoemde

SYRENA HARMONIKA

welke voorzien is van onbreukbare zilverstaal tongen, waardoor prachtige volle toon, vrage de nieuw uitgekomen catalogus no. 92. De Syrena Harmonika wordt zoowel met pianoklavier als met knoppen geleverd met 36 tot 200 bassen.

N.V. HEES & Co. - DELFT

Bovenstaand garnituur, bestaande uit twee groote crapeaude en vier massief eiken stoelen, bekleed met moderne moquette f 75.-

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN

Jacob Catsstraat 46-48-50, Rotterdam - Zie de 8 étalages

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets helpt.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

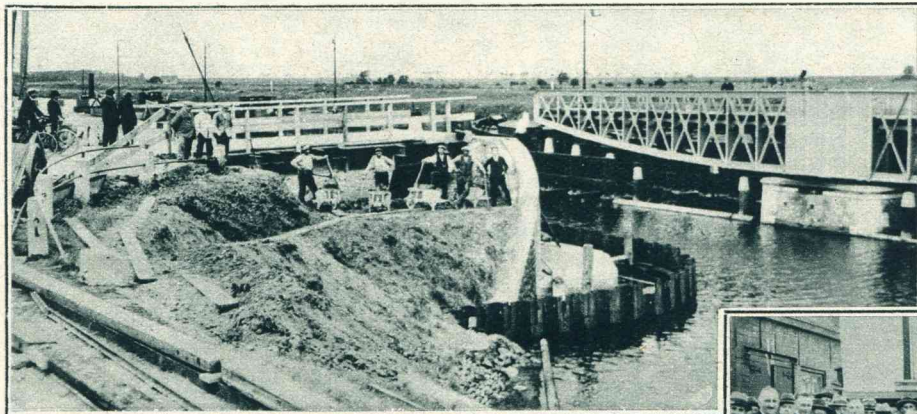
C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

„Hij” heeft geschreven.

Terwijl men nog bezig is aan het groote sluiswerk te Hansweert, wordt het Kanaal van Zuid-Beveland nog verder verbeterd door bij de Postbrug de doorvaart te verbreden: de bocht wordt er uit weggenomen.

Een uitgebreide groep deelnemers aan den Bondsdag van 't Nederlandsch Verbond van Christelijke Meisjesverenigingen, kortelings te Vlissingen gehouden.

Te Terneuzen had op 21, 22 en 23 Juni het 9e Binnenscheepvaartcongres plaats, waarbij verschillende plaatsen in den omtrek werden bezocht. De ontvangst ten Raadhuis in Axel.

Zeeuwsch bezoek op de Koloniale Tentoonstelling in Den Haag.

ZEEUWSCH NIEUWS

Aankomst te Breskens en verwelcoming door burgemeester van Zuijlen namens het gemeentebestuur.

Een foto van de feestelijkheden, die te Oostburg kortelings plaats vonden in verband met het 50-jarig jubilé der Schoolvereniging Emmanuël.

In de bekende cactus-kwekerij te Haamstede bloeien thans verschillende bloemen. Tevens bezit deze kwekerij vele zeldzame exempl.

Bie ons op 't durp

't Is bie de beesten af mie zukken weer. Bienae nog geen wermen dag g'ad en twint dà je d'r op zit te wachten, gaet de zeumer verbie.

En d'r bin vee diengen, die 'k glad nie begrepe, zò stierden ze m'n een bladje uut de Bommelerwaard, en dae stieng in te lezen, dà d'aerbezems zò vee geld opbrochten, en kiek, dan zegge ze nog : melaise.

En de verkes bin ok een stik nae boven, zò maer ineenen, 'oe kom zò ies noe ? Afijn, m'n kun blieje weze, dà's waer.

Op de stee è ze de sneeuwklokies uut 'edae, dae woue ze vroeger nog à 's vee geld voe geve, voe de bollen dan, begreep je. En van 't jaer gaet ok nog à, al is 't nie liek as vroeger, mae ze bowe d'r toch nog vuufenzeventig cent d'onderd voe.

Mie al dà slechten weer bin 'k an 't lezen 'esloge, ik vond op Ka, m'n jongste dochter, d'r kaemer een boek dà glad uut z'n fesol lag.

't Eetten : De gestrafte ondeugd, en 'k mò je zegge, dae bin 'k glad voe, wan as de dogenieten nie mi gestraft wiere, wae bleef je dan ? Dà's waer, en 't viel mien mee dà Ka zukke boeken leesdede, wan 'eur bliet ok nie zò 'oage. En dà boek è 'k dan is 'eleze, mae 'k von d'r nie vee an.

't Gieng dan over een rieke vint, die een groat kot van een 'uus 'ad, en elken dag in bad gieng, nou dat lieken mien noe glad nie noadig.

Afijn, 'um trouwt mie een lief misje, tenminste, dà zeit de vint die dà boek 'eschreve à, mae dà gieng nie goed. Waevoe dat è 'k noe nie zòzeer begrepe, afijn, 'oe gaet dat in de stad, mae alla, de vint gaet er mie de meid vandeur, mae die laet een nae een tiedje ok à zitte, afijn, 'oe gaet dat, à d'r gin vastigheid in je zit ? Mae ja, toen begreep ik dat w'oe 't verder zou gae, en toen è 'k over 'esloge tot de leste bladzieje, en dar stieng dan, dat 'n al z'n centen kwietrochte, en langs de deure mos gae. Noe, d'r rake d'r in deze tied w'oe vee d'r centen kwiet, die d'r niks an kunne doen è, dus dà von ik noe nie zò erg. Maer alla, in de leste regels verzuupt 'n z'n eige, en dà's erger.

Toen was 't uut, en ik zegge tegen Ka, misje, noe e'k dà boek is van j'eleze en daer e'k niks op tegen, mae noe mò jie ok mie de kermisse mae nie gae danse, wan noe zie je, waer al zukke diengen goed voe bin.

't Is toch zonde ! riep Ka, voader, j'ei t'r glad niks van begrepe, 't is toch mae zò'n ver'aeltje dà glad nie 'ebeurd is, en dà lees de zò mae voe de leute.

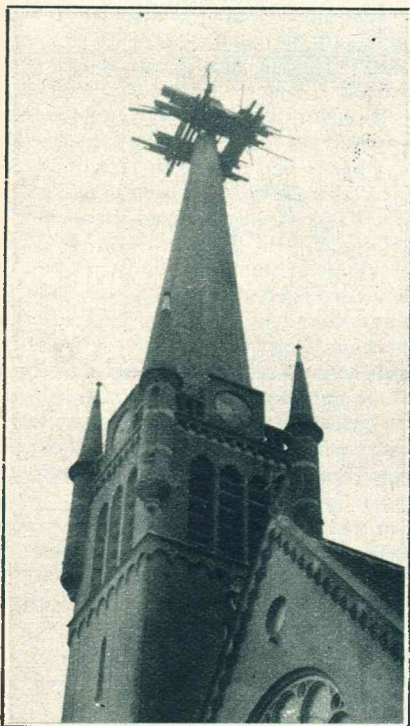
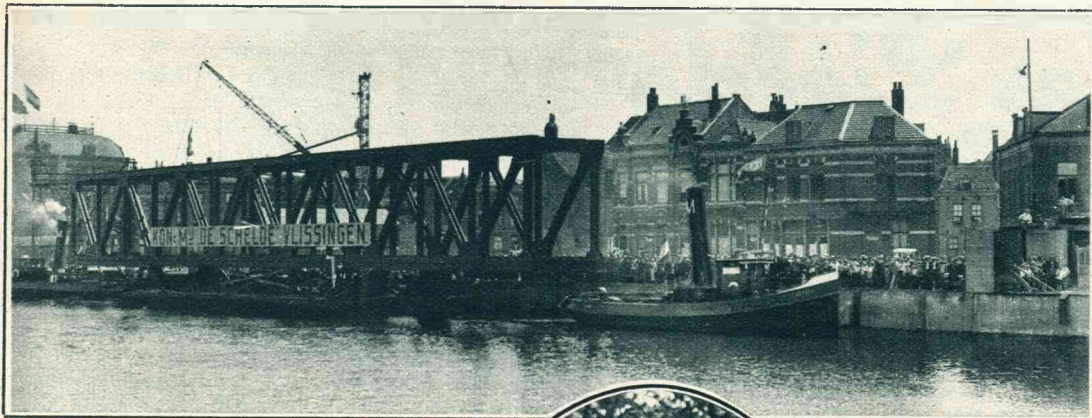
Noe, zeg ik, mae à 't dan zò laete is, dan wil ik zukken tuug nie mi in m'n 'uus zie, begrepe ?

Toen begos ze te schreeuwen, mae dà doe die meiden altied, dus dae trok ik m'n eige niks vanan.

Mae 'k è toch 'edocht, Pier, Pier, 'oe kom jie toch an zukke waerelse guus, in joe zit 'et nie, en in de vrouw ok nie, afijn, je begreep er niks van. Mae slecht bin ze nei, 'oor, dat lieken d'r nie op, mae alla zò'n bitje luchtig, en daer è 'k vee spiet van, wan dae kom je toch laeter altied nog van 'ooren. Afijn zwieg t'r van, mae ze moste de kerremis toch mae ofschaffe, zò dien ik dae noe wee over, en zò zie je à wee, je mot zukke diengen eest zelf meemaeke.

Allee, de groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

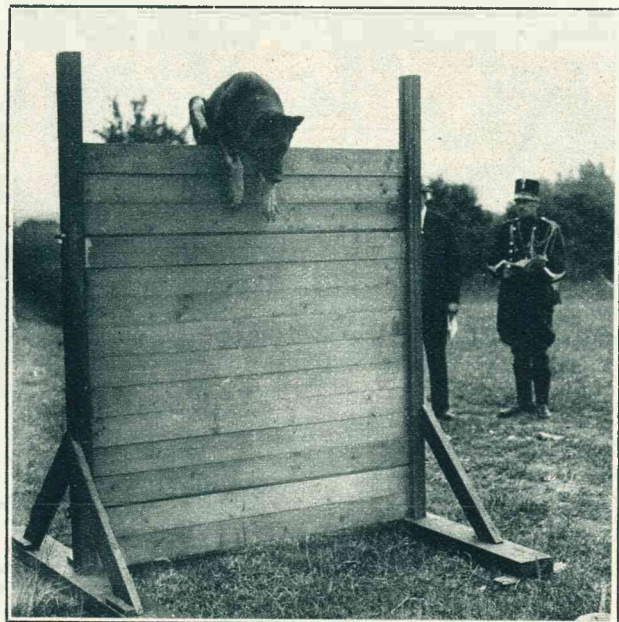

Ooievaarsnest in den kerktoeren van Goes? Neen, 't is de stellage voor de restauratie van den torenspits.

Op Zondag 26 Juni werd te Goes een provinciale meeting en demonstratie gehouden door de leden der S.D.A.P. en moderne vakbeweging in Zeeland. Ir. Albarda houdt een rede..

Van de werf der Koninklijke Maatschappij „De Schelde” vertrok deze dagen het eerste deel van de door haar te construeeren brug voor Zaltbommel, waarvoor de fabriek thans een aan de eischen voldoende inrichting bezit.

De hondenvereniging „Walcheren” te Vlissingen hield Zaterdag 25 Juni de voorkeuring van politiehonden. Een der honden neemt een hindernis.

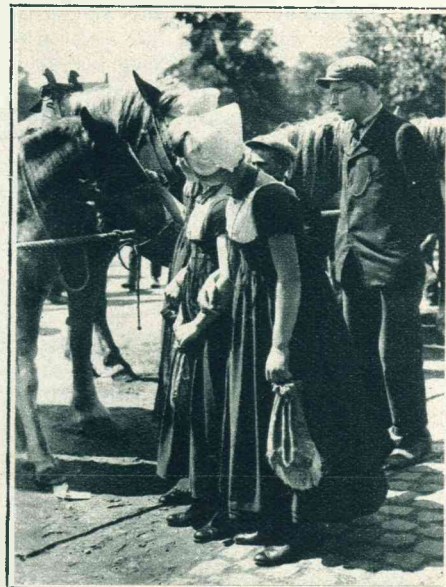

Op de Middelburgsche paardenmarkt op Donderdag 23 Juni. Paarden draven voor de aspirant-koopers, die evenwel weinig boden.

.... waarnaar aandachtig werd geluisterd.

De optocht vertrekt van het meetingterrein, waarbij afdeelingen van de meeste Zeeuwsche plaatsen zich aansloten en verschillende muziekverenigingen hun medewerking verleenden.

Met belangstelling wordt toegezien of Bles zal worden verkocht.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat het muziekgezelschap „Ons genoeg” Zondagmiddag j. l. op de achterplaats van een kazerne concerteerde en 's avonds optrad op den Boulevard.

Deze gebeurtenis kan veilig gerangschikt worden bij de top-punten van snelle promotie.

Uit Goes vernamen wij, dat een hoofdonderwijzer het veld heeft moeten ruimen, omdat zijn leerlingen hem bestookten met stinkbommen.

Gezien deze veelbelovende jeugd, mag men wel verwachten, dat de eerste nieuwe militaire gasschool in de Ganzestad gevestigd zal worden.

Ook te Kwadendam is op 'n weide een legervliegtuig in noodlanding ten onder gegaan.

De Zeeuwsche boeren vragen zich reeds geruimen tijd af, wie of er meer noodlijdend zijn; de landbouwers of de militaire vliegeniers.

Men seint ons uit Ierseke, dat een inwoner, die een ekster wilde neerleggen, zoo onhandig was, dat hij in zijn voet schoot.

Toch heeft deze schutter waarschijnlijk de ekster-oogen getroffen.

Onze correspondent te Zuidzande schrijft, dat 'n fietsende juffrouw, die zich gemakshalve aan een motorrijder vast hield, in een draai van den weg viel en in de sloot tuimelde. De dokter kwam er bij te pas.

— Van „gemakshalve” gesproken! —

Een politie-agent te Goes, die Vrijdag dacht, dat het nog pas Maandag was — dat is de dag dat men altijd proefstoomt met het alarmapparaat van de brandweer — heeft den stedelijken blusschers 'n doodschrik op het lijf gejaagd door het in werking stellen dier machinerie.

Wij vernamen, dat de bedoelde agent niet terecht gewezen zal worden. Hij heeft het den autoriteiten duidelijk weten te maken, dat per ongeluk zijn horloge juist vier dagen achterliep.

Men telegrafeert ons uit Breskens, dat de deelnemers aan het Binnenscheepvaartcongres ook Breskens hebben bezocht en daar geestdriftig ontvangen zijn. „Aardige meisjes schonken in de dracht van het land van Cadzand verse thee.”

'n Rare manier om geestdrift te uiten. Ook jammer voor die kleederdracht. Theevlekken zijn moeilijk te verwijderen!

Men meldt ons uit Biggekerke, dat bij de jaarlijksche g e t e n k e u r i n g een mooie collectie l a m m e r e n bekreond is.

Ja, wanneer in Biggekerke een k o e bij de horens gevat wordt, dan weet men daar dat v a r k e n t j e wel te was-schen!

Tot de volgende week dames en heeren!

Het Masker der Liefde

door Effie Adelaide Rowlands

Op den avond van den dag waarop zij haar intrede gedaan had in 't huis van haar lom lag Louise langen tijd te denken, al naar de gedachten kwamen, aan de dingen, die zij verlaten had, en het leven, dat vóór haar lag, maar geleidelijk kwam de slaap over haar en alles week van haar weg.

Zij werd met een schrik wakker — niet zoozeer door geluid, als door het bewustzijn, dat er iets of iemand in de kamer was.

Met het hart in de keel zat Louise overeind en keek om zich heen.

Zij moest al een poosje geslapen hebben, want het vuur was uitgebrand en er was geen licht in de kamer dan het flauwe schijnsel, dat door het raam kwam. Maar ook zonder licht wist zij, dat haar schrik niet ongegrond was; ze was niet alleen.

„Wie is daar?” riep ze. „Wat wilt u?”

Er kwam geen antwoord, maar Louise hoorde flauw iets bewegen. Zij glipte het bed uit en trok den reismantel aan, die naast haar over 'n stoel hing.

„Ik draai licht aan,” zei ze.

Er werd iets gemompeld, er kwam iemand nader, en haar arm werd gegrepen, zoo krachtig dat het pijn deed.

„Als je één geluid maakt,” zei een stem haar in 't oor, „of iets doet, om de aandacht te trekken, kost 't je je leven. Als je verstandig bent, doe ik je niets. Je hoeft me alleen maar te zeggen, waar de kamer van Roger Bannister is.”

Louise was zoo verschrikt, dat zij bijna bezwijmde; alleen die pijnlijke greep aan haar arm hield haar bewustzijn levendig. Haar keel was te droog om te schreeuwen. De man kneep nog pijnlijker.

„Spreek op!” zei hij met een vloek.

Buiten, in de gang, kwam er geluid van voetstappen en stemmen. Vlug liet de indringer haar los, liep naar het raam en verdween.

Tegelijkertijd werd er hard op de deur geklopt. Louise was het eerste oogenblik niet in staat, zich te bewegen. Toen hoorde ze de stem van den knecht, die haar bediend had. Hij vroeg of alles in orde was.

Langzaam ging zij naar de deur en opende die. Er brandde licht in de gang, en achter den knecht stond de huishoudster met een kaars.

„Er is een man op mijn kamer geweest,” zei Louise bleek en bevend. „Hij... ik ben zoo bang!” En toen zag ze naast de huishoudster een jongen man, dien ze al eens meer gezien meende te hebben.

Toen het meisje een stap achteruit deed, nog trillend op haar beenen, sprak deze vreemdeling tot de huishoudster.

„Zoudt u niet eerst even kijken, of ze gewond is?” zei hij, en er was 'n klank van meerderheid in zijn stem.

De vrouw beet op haar lip en fronste de wenkbrauwen. Het was duidelijk, dat ze zijn opmerking kwalijk nam.

„Weet u wel zeker, dat u u niet vergist hebt?” vroeg ze Louise knorrig. „'t Is niet zoo makkelijk, om hier in huis te komen.”

Toen wees de huisknecht naar het open raam. „Kijk,” zei hij, „daar is hij door gekomen. U zult wel geschrokken zijn, juffrouw.”

„'t Was misschien beter, als u de jongedame een andere kamer gaf,” zei de vreemdeling, en toen slaakte hij een lichten kreet, want met een snikgeluid wankelde Louise, en zij zou gevallen zijn, als hij haar niet in zijn armen had opgevangen.

Hij droeg haar de gang in en legde haar op 'n bank, die in een hoek bij het raam stond. Ze leek weinig meer dan 'n kind, toen ze daar lag, zoo wit en zoostil.

„Ik zal wel voor haar zorgen,” zei de huishoudster op haar snibbige manier. Toen ging ze voort: „Meneer Bannister heeft niet graag iedereen in huis, en nu hij er niet is, ben ik verantwoordelijk.”

De jongeman, die Louise gedragen had, keek haar aan met een eigenaardigen glimlach.

„Wees maar niet bang,” zei hij, „ik ga al. Ik weet zelf niet, hoe ik zoo dwaas kwam, om me de moeite te geven u te waarschuwen, dat er kwaad volk in de buurt was; maar u ziet nu tenminste, dat ik geen vals alarm heb gemaakt, en ik zou u raden, de kamer hieronder maar eens goed te laten nazoeken.”

Al sprekende keerde hij zich om en liep de gang

door; maar boven aan de trap keek hij om naar het bleke gezichtje op de bank. Haar aanblik gaf hem een vreemd stekend gevoel — ze scheen zoo'n behoefte te hebben aan hartelijke zorg, en de vrouw, die bij haar stond, zag er zoo grimmig uit.

Rupert Hampton bleef even staan, toen haalde hij de schouders op en ging de breede trap af. Hij kwam den huisknecht tegen, die 'n glas water gehaald had.

„Gaat u weg, meneer?” vroeg de jongen. „Ik wou maar, dat u hier bleef. De tuinlui slapen in 't dorp... Er kunnen er wel meer zijn.”

De ander glimlachte even.

„Ik heb er maar één rond zien sluipen,” zei hij, „en die is nu wel zoo bang, dat hij wegblijft. Ik zal beneden wachten, tot je terugbent... Er mag wel iets gedaan worden voor de jongedame — ze schijnt ontzettend geschrokken te zijn.”

Langzaam ging hij verder de trap af, en in de hall bleef hij staan met droefgeestigheid en bitterheid in zijn trekken.

En 't zou wel wonder geweest zijn, als Rupert Hampton zich anders gevoeld had in het huis, waarin hij geboren was, waarin zijn familie van geslacht op geslacht had geleefd, en waaruit hij zich nu gebannen voelde.

Boven den haard in de hall hing een groot portret van een van zijn voorvaders — maar hij dorst er niet naar kijken. Het was, alsof dat gezicht spottend lachte, en vroeg, waarom het tegenwoordige hoofd der familie hier werd behandeld als een verdacht buitenstaander, en er uitzag als een daglooner.

Het duurde lang, voor de huisknecht terugkwam.

„De juffrouw is beter meneer,” vertelde hij, „maar ze wil niet naar bed. Ze is zich aan 't aankleeden. Ik heb gevraagd, hoe de kerel er uit zag, maar ze heeft hem niet kunnen zien. Alleen maar gevoeld. Ze heeft groote blauwe plekken op haar arm. Meneer zal wel woedend zijn, als hij thuiskomt.”

Rupert Hampton keerde zich om en ging naar de deur.

„Ik zal de wacht houden vannacht,” zei hij op den drempel. „De kerel zal wel niet terugkomen — maar 't is veiliger als hij weet, dat er opgepast wordt.”

Al sprekende ging hij naar buiten, en de huisknecht bleef hem staan nakijken.

Het was de eerste keer, dat hij Rupert Hampton van nabij had gezien, en hij was verwonderd over de vriendelijkheid van den jongen man, die zoo'n naam had van hardheid en bitterheid.

En Hampton's gedachten waren hard en bitter, terwijl hij langzaam voortliep. Het ergerde hem, dat hij zich had ingelaten met wat er omging in de huishouding van Roger Bannister; en brandend was zijn gevoel van gekrenkten trots, door het terugzien van 't tehuis zijner kindsheid gewekt. Zulk leed sterft niet licht.

Hij gaf zijn oogen terdege den kost, terwijl hij voortliep, maar hij zag geen spoor van den man, die Louise zoo veel angst had aangejaagd. Op zeker oogenblik echter stiet zijn voet tegen een hard voorwerp en zich bukkend raapte hij een dolk van den grond. Bij 't zwakke licht van den eersten dageraad zag hij, dat het een zonderling bewerkt wapen was. Hij trok de wenkbrauwen samen, toen hij het om draaide in zijn hand. Met een onaangenaam gevoel besepte hij, dat 't met het meisje slecht had kunnen aflopen, als hij niet toevallig de aanwezigheid van den indringer had bemerkte.

Hij stond nu juist onder Louise's raam, en omdat hij beweging hoorde keek hij naar boven.

Daar stond zij. Hij schrok er een beetje van, dat hij het meisje zag. Er brandde licht in de kamer, en daartegen stond haar figuur scherp afgelijnd.

Weer trof het hem, dat zij zoo heel jong was, en weer kwam onwillekeurig dat gevoel van medelijden over hem.

Hij sprak haar aan.

„U moest eigenlijk rusten,” zei hij.

Het huis was wel groot, maar niet zoo hoog. Zij konden gemakkelijk een gesprek voeren.

„O, ik kan niet slapen,” zei ze huiverend. En toen, levendiger: „Blijft u hier? Weest u toch voorzichtig! Hij was zóo ruw... Ik ben niet zoo bang, maar ik ben verschrikkelijk geschrokken.”

Ze had een prettige stem, en in 't licht van den jongen dag en het licht uit de kamer zag hij, dat haar gezicht even aangenaam aandeed.

„Weest u maar niet bang meer,” zei hij, „de man is weg. Hij heeft u zeker van 't station hierheen gevolgd — gedacht, dat er juweelen in uw tasch zaten of zooiets.”

Louise schrok. Opeens herinnerde zij zich.

„O! Hebt u me van 't station hierheen gereden! ... Ik ben blij, dat ik u nog eens zie — u zult me wel erg onhebbelijk gevonden hebben.”

Zijn antwoord klonk echter vrij koud. „Ik heb er heelemaal niet over nagedacht,” zei hij, en toen liep hij door.

Louise keek hem na. Nog gaf hij haar een zeker gevoel van ergernis — en toch voelde ze het als een troost, dat hij in de nabijheid was. Er was zooiets sterks aan hem. Hij leek geboren om te heerschen. Even zuchtte ze, van moeheid en spijtigheid, toen trok ze zich terug van het raam. De huishoudster stond naar haar te kijken.

„Ik zou u raden, maar niet te veel met dien man te spreken, juffrouw Bannister,” zei ze. „Hij kan makkelijk zeggen, dat hij hier kwam om ons te helpen, maar ik vind 't gek. Iedereen weet, dat hij zoo arm is als een kerkmuur — en hij is altijd even onbeschoft tegen meneer Bannister. Ik snap niet, dat zoo iemand om 't huis heen komt zwerven, als meneer er net niet is.”

Louise keek de vrouw zenuwachtig aan. Zij leed niet aan verbeeldingen en meisjeszwakheid, maar de omstandigheden van haar komst op 't Slot waren zoo eigenaardig geweest, dat ze geen meester meer was over haar gewonen moed; en bovendien voelde zij een eigenaardige geprikkeldheid om de minachtende woorden van juffrouw Martin.

Hij was een vreemde voor haar, en hij had haar zeer zeker niet ingenomen door hoffelijkheid; maar toch wist zij, dat de woorden van die vrouw een onverdiende beleediging inhielden, en vaag voelde ze, dat die man gebukt ging onder een groot leed.

Later, toen ze zijn geschiedenis kende, begreep ze, hoe juist die eerste indruk was geweest.

Ziehier een greep uit een der eerste hoofdstukken van onze nieuwe premie-roman die stellig alle eigenschappen bezit om de lezers van begin tot eind te boeien. Hoe kan het trouwens anders bij een boek van een schrijfster als Effie Adelaide Rowlands, van wie reeds verscheidene werken in onze roman-serie verschenen zijn, welke alle behoord hebben tot de boeken die het graagst gelezen werden! Weest daarom verstandig en schaft dit boek zoo spoedig mogelijk aan, vóórdat U te hooren krijgt dat 't uitverkocht is. Zoals gewoonlijk zijn onze premie-romans uitsluitend voor onze abonne's verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of hoofdkantoor. Tegen de uiterst geringe vergoeding van 17½ cent, ingenaaid, of 70 cent, in luxe prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 cent.

SINDS ONZE LAATSTE OP GAVE KEERDEN WIJ TEZAMEN MET ONZE ZUSTERBLADEN „DE STAD AMSTERDAM”, „GROOT ROTTERDAM”, „S-GRavenhage in beeld” TENGEVOLGE ONZER

GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

DE VOLGENDE BEDRAGEN UIT AAN:

ERFGENAMEN VAN M. A. v. SPRUNDEL, OUDENDIJK D 150, STANDDAARBUITEN	f	250,—
L. M. SAGT, GOEDE HOOPSTRAAT 25A, ROTTERDAM	—	60,—
D. BRAS, DE JAGERSTRAAT 49A, ROTTERDAM	—	30,—
G. SILVIS, JAFFA 51/2, ROTTERDAM	—	30,—
P. VERHEUL, KRUIZEMUNDSTRAAT 26, ROTTERDAM	—	180,—
P. C. MOLENAAR, BERMWEG 135, CAPELLE A/D IJSEL	—	30,—
H. DE JAGER, VLIETKADE 34, ROTTERDAM	—	30,—
	f	610,—
VORIG TOTAAL BEDRAG	—	258.141,—
NIEUW TOTAAL	f	258.751,—

Het tweede deel der Z.A.B. kampioenschappen. De Bruijn wint met een sprong van 1.65 M. het nummer hoogspringen met aanloop.

De Zeeuwsche athletiekampioenschappen. Parent slaagt er in met 8.02 M. het nummer polsver te winnen.

Zeeuwsche Sport

Het tweede deel van de kampioenswedstrijden van den Zeeuwschen Athletiek Bond heeft 'n buitengewoon prettig en spannend verloop gehad. Er werd met zeer veel animo gewerkt en de goede geest onder de athleten, gepaard aan 'n goede regeling, heeft ongetwijfeld stimuleerend gewerkt op de bereikte resultaten. Het was, evenals de vorige week in Vlissingen en bij de wedstrijden van den Z.A.B., welke onlangs tegen de cadetten gehouden werden, ook nu weer de Athletiek-Vereeniging „E.M.M.” uit Middelburg, wier leden zich op bijna alle nummers, waaraan zij deelnamen, de sterksten toonden. Deze vereeniging heeft zich in een jaar tijds buitengewoon mooi opgewerkt. Het vorig jaar werden haar leden verdrongen door het toen snel naar voren komende Marathon uit Vlissingen. Thans na een jaar van intensieve training is het verloren terrein weer geheel veroverd en als in deze vereeniging onder de nu wel beproefd gebleken leiding wordt door-gevoerd, zullen binnen korten tijd prestaties geleverd kunnen worden, welke die van de oudere Hollandsche zustervereeningen naar de kroon steken. Voor de leden van Marathon moeten de geleden nederlagen een spoorslag zijn om zich met alle man op de training toe te leggen. Er is geen enkele reden zich te laten beïnvloeden door de eenigszins magere resultaten van de laatste weken, in dien zin, dat men zich gewonnen zou geven. Neen, Vlissingers, gij hebt te toonen, dat de „E.M.M.-ers” niet alles te vertellen hebben en dit kunt gij bereiken door te oefenen. De krachten zijn er in uwe vereeniging, maar zij zijn niet voldoende ontwikkeld.

Het heeft er gespannen op verschillende nummers j.l. Zaterdag. Een slechte start betekende een verloren kampioenschap, een centimeter in den

springbak kostte soms de eerste plaats. Op verschillende nummers zijn verrassingen gebleken en dat wel het meest op het nummer 100 Meter. In de series plaatsten de „E.M.M.-ers” Boreel en v. d. Feltz zich gemakkelijk in de finale met als snelsten tweede De Pagter van Wilhelmina. Niemand twijfelde eraan of Boreel zou het kampioenschap op zijn naam brengen, daar hij reeds in de eerste serie den kortsten tijd had gemaakt en gemakkelijk gewonnen. Nimmer zagen wij een fraaier start dan dien van De Pagter in de finale 100 meter. Boreel daarentegen was iets te laat weg en kon De Pagter, die in 11 4/5 sec. 't kampioenschap veroverde niet meer inhalen. Dit was wel de grootste verrassing van dezen middag en den Wilhelminaman komt een woord van lof toe voor zijn kranige prestatie. De 800 Meter bracht den „E.M.M.-er” Wolf als kampioen, na spannenden strijd met v. Maris (Marathon). Wolf is den laatsten tijd veel vooruit gegaan en zijn wedstrijdroutine, die hij vorig jaar totaal miste, brengt hem nu vooraan in de gelederen der loopers op de midden-afstanden. Niettemin versmaadt hij de lange afstanden ook niet en zoo kreeg hij ook de 1500 Meter op zijn naam, in welk nummer zich de kleine Opdorp (E.M.M.) onderscheidde door als tweede te eindigen nog voor Kambier.

Lezer, het wordt eentonig, maar v. Sorge won de 10.000 meter op zijn gemak en lapte even zijn eigen Zeeuwsche record aan zijn laars door kampioen te worden in 37 min. 24 1/5 sec. Geef v. Sorge zwaardere concurrentie, 't zal hem goed doen en zijn prestaties zullen nog beter worden. Het laatste loopnummer, de 4 maal 100 M., won „E.M.M.” na spannenden strijd in 48 4/5 sec. De werpnummers waren voor Schipper van „E.M.M.” Discus 31.80 M. Speer 41.86 M., op het eerste

nummer gevolgd door zijn clubgenooten J. v. d. Schuur en P. Kambier en op het andere door P. Kambier en H. v. d. Schuur. J. v. d. Schuur, een zeer jong atleet, nam den hinkstap-sprong met 12.21 M. voor zijn rekening, terwijl polsver voor een Marathonman, J. Parent, was met 8.02 M. Op hoogspringen won C. de Bruijn gemakkelijk met 1.65 M., terwijl J. v. d. Schuur hem volgde tot 1.55 M. Verspringen gaf een uiterst spannend verloop tusschen v. d. Feltz, Harinck en Boreel, die in deze volgorde geplaatst werden. Harinck, de Marathon-atleet, gaf den eersten mooien sprong te zien met 6.06 M., een prestatie, die hij even later met precies denzelfden afstand herhaalde. v. d. Feltz sprong toen 6.07 M., hiermee de spanning ten top voerend, om in de finale 6.08 M. te halen en hiermee Harinck, die niet verder kon komen, uit te schakelen.

Een prachtige propaganda voor de atletiek was deze wedstrijd, die onder een groote publieke

'n Spannende strijd bij de 100 M. hardloopen. De Pagter wint voor Boreel en v.d. Fels deze interessante kamp.

belangstelling gehouden werd. Moge het den Zeeuwen gelukken, in de komende Bondenontmoeting onze provincie op waardige wijze te vertegenwoordigen. Op voetbalgebied is Zeeland door het eerste-klaseschap van een der Vereenigingen op den hoogsten trap gekomen, en als onze athleten blijven oefenen, zal op dit gebied Zeelands naam bekend kunnen worden.

Zaterdag j.l. hield het Nederlandsche gezelschap dat uitgezonden wordt naar de Olympische Spelen te Los Angeles, een reünie te Amsterdam, waar onze fotograaf het sportieve gezelschap vereeuwigde.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

Magnussen was uitstekend in zijn humeur.

„Alles in orde, Saczewski. We kunnen over de villa beschikken. Is 't niet, Renée?”

„Ja,” zei de danseres, en ze keek Saczewski nog eens aan. Wat moest die man een kracht hebben!

„Bokst u, meneer Saczewski?” vroeg ze, met schuwe bescheidenheid. De reus begon weer te grijnzen.

„Met u niet, juffrouw Malvy,” zei hij.

Zij lachte.

„Ik zou u niet graag tot vijand hebben. Dus u hebt in de Mahrenholzstraat zoo 't een en ander uitgespookt?”

„Tja — zoo zou je 't kunnen zeggen, juffrouw Malvy. De lui voelen zich tenminste niet erg prettig meer. Ik hoop maar, dat de boel nu voor elkaar is. We kunnen daar niet zoo lang meer huishouden. Gisteren was 't om zoo te zeggen bijna misgelopen.”

„Hoezoo?” vroeg madame Malvy.

„Ze hebben daar een joggie in huis, dat nogal bij de pinken is. Die heeft me op de hielen gezeten als de duivel achter 't zieltje. Ik heb me nog net kunnen drukken en ik heb als de bliksem de beenen genomen.”

„Weggelopen? U? Dat kan ik me niet voorstellen!”

Saczewski rekte zich. Hij scheen de halve kamer te vullen.

„Ik moest 'm wel drossen, juffrouw Malvy. Ik was natuurlijk niet bang voor 'm... Ik heb 't met dat ventje al eens eerder aan den stok gehad. Hij lag zóó tegen de vlakte, is 't niet Roett? Jij bent er bij geweest. Maar ik mocht me niet later zien — daar kwam alles op aan, is me gezegd. 't Speet me genoeg.”

Op dat oogenblik liet Roett, die bij 't raam had gestaan, een halfuiden uitroep hooren en hij deed een stap achteruit.

„Wat heb je?” vroeg Magnussen.

De gewezen chauffeur scheen geschrokken te zijn.

„Daar staat de kerel, beneden,” zei hij met een onvaste stem.

„Welke kerel?”

„Waar Saczewski 't net over had. Hij staat hier onder 't raam naar boven te kijken.”

„Wel allemachtig,” zei Saczewski. „Laat 'ns kijken.”

Hij liep naar 't raam.

„Halt,” zei Magnussen. „Blijf daarvandaan, anders herkent hij je.”

De reus greep het gordijn en trok het vóór zich, om langs den rand naar buiten te gluren.

Er klonk een vierdubbele uitroep van verbazing.

Bijna midden in de kamer stond een meisje, in 't costuum der vogelgirls, bleek, en met groote verschrikte oogen.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

De vier keken elkaar aan. Ook zij waren bleek geworden.

„Wie is dat in 's hemelsnaam?” vroeg Magnussen ontsteld.

Renée Malvy keek het meisje scherp in 't gezicht.

„Ik ken haar niet,” zei ze. „'t Zal wel een van de nieuwen zijn.”

Saczewski schraapte zijn keel.

„Ik ken haar wel,” zei hij heesch.

Allen keken hem aan.

„En ik ken u ook,” zei Flox, en zij beheerschte zich met zooveel kracht, dat er in haar stem geen vrees te hooren was.

De vingers van den reus bewogen zich even.

Het was zeer stil in de kamer.

Opeens kreeg Renée Malvy een aanval van woede.

„Wat heb je hier te maken!” schreeuwde ze. „Hoe kom je op 't idee, hier binnen te dringen! Dat is inbraak. Ik laat je arresteeren!”

„Dat zult u wel laten,” zei Flox, en zij dwong zich tot een glimlachje.

Madame Malvy schoot op haar toe.

„Wie heeft je hier naar toe gestuurd? Wat moet je hier eigenlijk, nest dat je bent. Ik... ik...”

„Kalm blijven, Renée,” vermaande Magnussen.

In zijn hersenen werkte het druk.

„Waar ken je dat meisje van, Saczewski?”

Weer schraapte de reus zich de keel.

„Ze woont Mahrenholzstraat 17.”

Renée Malvy stiet een zenuwachtigen kreet van woede uit. Flox deed plotseling een paar stappen naar den kant van de deur.

Maar Saczewski had zich daar al vóór geposteed, waardoor er van de deur niet veel meer te zien was.

„Laat me door,” zei Flox.

„Geen kwestie van,” bromde de reus bijna vriendelijk. „Daar kan tot onze spijt nog niets van komen, schatje.”

Zij wierp het hoofd in den nek.

„U zult me er wel uit moeten laten, of u wilt of niet. U kunt mij niet doodslaan, zooals u 't dien armen meneer Gulden hebt willen doen, hè? Ze zouden me vinden, en dan loopt het met jullie allemaal verkeerd af, dat weet u heel goed. En bovendien... bovendien ben ik niet alleen hier.”

„Dat weten we,” zei Saczewski.

„Ze heeft natuurlijk alles gehoord, dat spook,” fluisterde Renée Malvy tegen Magnussen.

Flox bekeek haar van het hoofd tot de voeten.

„Wie is er hier een spook, onbeschaamd vrouwspersoon dat u bent?”

Renée Malvy zag er uit, alsof zij binnen twee seconden het meisje verscheuren zou. Zij ving echter een waarschuwend blik van Magnussen op en zweeg.

Er volgde een korte pauze, waarin beide partijen zich bezonnen, wat te doen. Toen begon Flox een nieuwen aanval.

„Als u mij er niet aanstonds uitlaat, ga ik schreeuwen!”

Op hetzelfde oogenblik werd er, van achteren af, een hand tegen haar mond gedrukt, en zij voelde zich vastgehouden met een ijzeren greep.

Woedend begon ze achteruit te trappen.

Maar Roett hield vast, en Saczewski haalde zijn smerigen zakdoek te voorschijn.

Magnussen wees hem met een gebaar terug en nam den zijnen uit het bovenste zakje van zijn jacquet.

Een snelle greep van Roett dwong Flox, den mond te openen, en met een snelle beweging stopte Saczewski er den zakdoek in.

„D'r handen op d'r rug binden,” zei hij. „'t Kleine kreng krabt.”

Roett trok tot dat doel het gordijnkoord los.

Renée Malvy liep naar de deur en draaide den sleutel om.

„Wat nu?” vroeg Magnussen radeloos.

Saczewski dacht even na.

„Ze is gevaarlijk,” zei hij. „Ze moet weg. Zoo ver mogelijk. 't Liefst over de grens.”

Terwijl hij die woorden sprak, keek hij zoo dreigend, dat Magnussen er een onaangenaam gevoel van kreeg.

„Over de grens — goed,” zei hij vlug. „Ze moet voor de eerste drie of vier weken onschadelijk gemaakt worden, dat is volkomen genoeg, Saczewski.”

„Precies zooals u wilt,” zei de reus kalm. „Als ik mijn twintig mille te pakken heb, laat de rest me steenkoud.”

Renée Malvy lachte zenuwachtig.

„Maar hoe willen jullie haar hier veilig de deur uit krijgen?” vroeg ze.

„Beneden staat die jongen, die haar kent,” zei Saczewski knikkend. „Een beroerd zaakje.”

Flox probeerde te spreken. Zij kon niets uitbrengen dan een onverstaanbaar keelgeluid.

Renée Malvy lachte weer.

„Ik weet wat,” zei ze. „Ik heb 'n idee. We moeten haar onkenbaar maken.”

„Dat was niet kwaad,” zei Magnussen. „Maar hoe wil je dat doen?” Hij schudde het hoofd.

„Laat dat maar aan mij over. Veronderstel, dat het gebeurd is. Hoe dan verder?”

„Dan is de rest een klein kunstje. Saczewski en Roett brengen haar weg — met mijn renwagen, die bij jou in de garage staat.”

„Jawel, maar waar naartoe.”

„Dat komt wel terecht. Dat zoek ik met Saczewski wel uit. Hier of daar de grens over — ergens heen, waar ze de eerste vier weken niet weg kan. De hoofdzaak is, dat we haar hier 't gebouw uitkrijgen, en naar de villa, zonder dat we dat jonge mensch beneden achter ons aan krijgen.”

„Vooruit dan maar,” zei de danseres, en zij bekeek de weerlooze Flox van boven tot onder. „Mooier zal ze er wel niet op worden,” meende ze. „En 't is geen prettig gevoel, als je er niet aan gewend bent, maar 't zal niet zoo heel lang hoeven te duren.”

„Waar sta jij om te grinniken, Saczewski?” vroeg Magnussen geprikkeld.

„Ik dacht alleen maar... enfin, misschien weet ik al 'n aardig logement voor haar... ouwe kennissen, die alles doen, wat je vraagt, als je ze een paar briefjes in d'r handen stopt. 't Is altijd goed voor een mensch — verandering van lucht en zoo...”

Hij haalde veelbeteekenend den neus op.

Magnussen stond zenuwachtig met zijn horloge te spelen.

„Over twintig minuten moet je optreden, Renée.”

„Ik ben in een wip klaar.”

Ze haalde een zwarte pruik uit de kleerkast, en zette die Flox op het hoofd — zij paste. Toen nam ze haar weer af, greep een dikke zwarte schminkstang en ging daarmee het geboiede meisje over het gezicht.

Flox boog zich zoover mogelijk achterover en begon weer naar alle kanten te trappen.

Zij raakte de danseres tegen het scheenbeen, zoodat die uitriep:

„Houd haar dan toch vast — jullie kunnen toch zeker met z'n drieën zoo'n wurm wel aan?”

„Daar zijn er geen drie voor nodig,” zei Saczewski, en hij stak zijn groote

handen uit. „Hoor eens, meisje, nou is 't uit met dat vervloekte gespartel, anders....”

Hij hield haar achter in den nek zóó vast, dat ze het hoofd zelfs geen centimeter bewegen kon.

„Zoo,” zei Renée Malvy spottend.

Ze was anders in den grond niet zoo kwaadaardig. Maar het vooruitzicht, haar plannen in de laatste minuten nog te zien mislukken door toedoen van zoo'n onnoozele gans, bracht haar buiten zichzelf. En 't is heel moeilijk, zich ongestraft als een „schaamteloos vrouwspersoon” te laten betitelen.

Met de eene hand vatte ze Flox bij de kin, met de andere begon ze haar geheele gezicht diep zwart te verven.

Zij ging daarbij allesbehalve zachtzinnig te werk. Alleen rondom den mond liet zij een smalle streep vrij, die zij vervolgens vulde met een zeer donker rood. Na het gezicht kwamen de hals en de nek aan de beurt.

Ziezoo. Dat was gebeurd.

Flox kreeg de zwarte pruik weer op het hoofd. Renée Malvy bekeek haar op een kleinen afstand en lachte.

„Ze ziet er met dien dikken wipneus echt uit als een negerin,” zei ze smalend. „Nu nog een paar flinke oorringen en een paar bonte lappen.... voor de rest zorgt de straatverlichting.”

Zij ging in de kleerkast aan 't zoeken. Haar keuze viel op een soort tulband, dien ze als hoofdbedekking aanbracht, en een lichtgele ochtendjapon, die ze Flox bijwijze van cape omwierp, om haar geboeide handen niet los te hoeven maken.

Flox zag zichzelf — het was in de kleedkamer van Renée Malvy onmogelijk, zichzelf niet te zien, er waren overal spiegels.

Zij zag zichzelf en zij wist, dat geen mensch haar in die vermomming herkennen zou: haar wenkbrauwen en wimpers waren niet meer zichtbaar, haar lippen leken dikker en hadden een blauwachtig roode kleur, in het glimmende zwarte gezicht stonden onnatuurlijk groot en licht de oogen.

Een negerinnetje met blauwe oogen — maar 't was waar, dat zag men niet bij het spaarzame kunstlicht buiten.

Wat men eigenlijk met haar doen wou, wist ze niet goed — uit dat drukke spreken door elkaar had ze niet goed wijs kunnen worden — maar ze wist wel, dat men een meisje van onzen tijd nooit lang gevangen kan houden....

En beneden stond Tommy, die zou zich wel ongerust maken, omdat ze zoo lang wegbleef.

Ze wist, dat hij al het mogelijke probeeren zou, om haar terug te vinden, als ze niet kwam opdagen. Wist ze maar een middel, om hem een teeken te geven....

„Wacht even,” zei Renée Malvy. „Ze heeft haar eigen schoenen nog aan. Dat gaat niet.”

„Geef haar maar een of ander paar van jou aan — en dan afgelopen. We moeten voortmaken,” drong Magnussen.

De danseres ging weer in de kast aan 't snuffelen en kwam terug met een paar sandalen.

Roett trok ze Flox aan, en het meisje stribbelde dezen keer niet tegen. Maar toen zij de dingen aan de voeten had, deed ze haar uiterste best om, ondanks den zakdoek in haar mond, zooiets als een ironisch lachje te voorschijn te roepen.

Ze waren haar te groot....

Renée Malvy begreep het lachje natuurlijk aanstonds en beet zich op de lippen.

„Wat nu?” vroeg ze.

Magnussen keek Saczewski aan.

„Dat hebt u heel handig gedaan, juffrouw,” zei de reus grijnzend. „Als die jongen beneden die chocolade-baby nu nog kent, wil ik m'n heele leven water drinken. Dus laten we nu maar opstappen, Roett! Jij gaat met mij en dat zwarte mormeltje mee naar beneden — naar meneer Magnussen z'n wagen. Voor de heele rest zorg ik zelf, dan hoeft niemand zich daar kopzorg over te maken.”

„Is 't niet beter, dat Roett zich ook verkleedt?” vroeg Magnussen bezorgd. „Dat vertje kent hem toch, en....”

„Maak u maar niet ongerust, meneer Magnussen, één negerkind is genoeg. Roett zet zijn kraag over z'n ooren en klaar is ie. 't Is trouwens maar voor één seconde. De hoofdzaak is, dat hij 't meisje niet herkent — dat is 't eenige, waar ie naar kijkt en daar is netjes voor gezorgd. Voorwaarts marsch! Adjuus, juffrouw Malvy.”

De danseres gaf hem een knikje.

Saczewski sloot de deur open en stak 't hoofd naar buiten, om de gang te verkennen.

Die was leeg.

„Breng jij 't meisje maar naar beneden, Roett. Ik zal achteraan komen. Als ze spektakel maakt.... dat zul je toch niet doen, hè zwart mirakeltje? Dat zou namelijk erg ongezond voor je zijn, snap je?”

Flox begreep het. Zoolang de reus er bij was, kon ze er niet aan denken, iets te probeeren.

Ze had zijn gezicht gezien, toen hij er over sprak, haar over de grens te brengen. Als de kerel meende, dat hij gevaar liep, zou hij zeer zeker tot alles in staat zijn. Ze wist, dat hij den ouden heer Gulden ook al naar het leven gestaan had.

Zoo zoet als een lammetje ging ze naast hem voort, de gang door. Roett volgde hen.

Er kwamen twee girls voorbij; zij keken verbaasd, wierpen een nieuwsgierigen blik op Flox en slenterden weer verder.

Saczewski grinnikte.

Hij scheen in den schouwburg den weg te weten, alsof hij er alle dagen kwam. Maar Saczewski wist overal direct den weg, waar hij voor 't eerst kwam.

Hij vond zonder moeite de trap naar den beneden-ingang tot het tooneel.

„Zoo. Nu geef jij haar een arm — je doet tenminste maar zoo, want ze heeft 'r armen achter d'r rug — en ik ga 'n klein stukje vooruit. Blijf maar vlak achter me; als ik opzij ga, schiet je me voorbij, den auto in.”

ZESTIENDE HOOFDSTUK

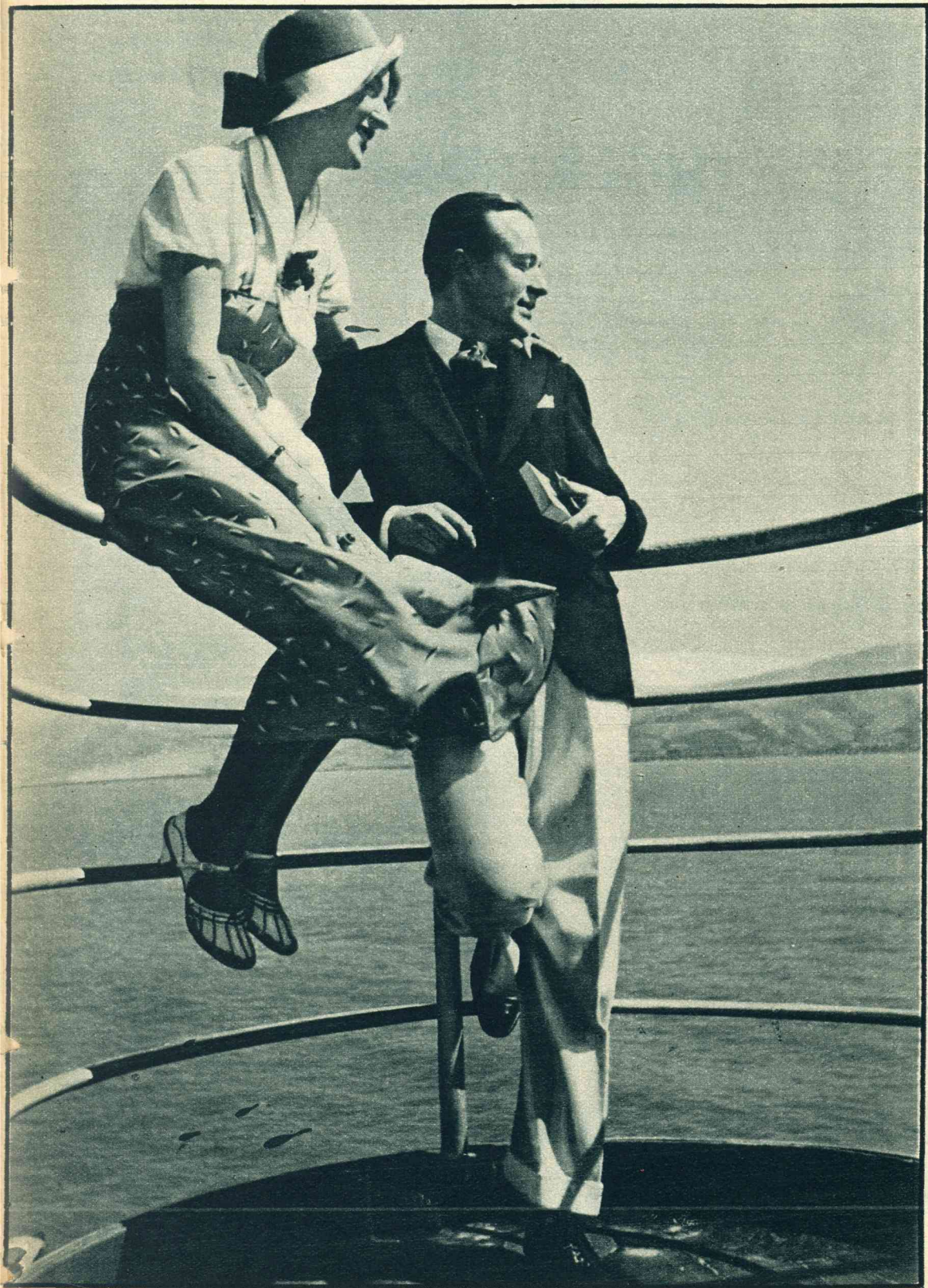
Tommy had getroost zitten wachten, maar toen Flox zoo lang wegbleef, was hij inderdaad ongerust geworden. Zoo ongerust, dat hij onmogelijk in de loge had kunnen blijven.

Eerst had hij een poosje in de gang heen en weer geloopt, en ten slotte had hij zelf een poging gewaagd, om achter het tooneel te komen.

De inspicient had hem echter opgevangen, en Tommy had zoo gauw niet geweten, naar wie hij zoogenaamd toe had gemoeten — hij kon zich alleen op zijn nieuwsgierigheid beroepen.

„Spijt me wel, meneer, maar u zult terug moeten. Ik heb strenge orders, hier niemand toe te laten.”

Tien minuten daarna had Tommy het onoverwinnelijke gevoel, dat er iets niet in orde was.

Zij kon haar haar niet kammen. Verlamd door reumatiek.

„Twee jaar leed ik aan reumatiek en verleden jaar om dezen tijd werd ik 10 weken bedlegerig. Mijn handen en armen waren het ergst aangetast. Ik kon er niets mee doen. Ik kon mij niet wassen of mijn haar kammen; dat moest allemaal voor mij gedaan worden. In 't begin van dit jaar begon ik elken morgen Kruschen Salts te nemen en het doet mij genoegen te kunnen zeggen, dat ik nu weer heel goed ben en in staat mijn huishouding te doen, terwijl ik in het slechtste weer uitga zonder dat het mij schaadt. Mevr. P. K.“

Kruschen Salts

Rheumatiek wordt veroorzaakt door een teveel aan urinezuur in het lichaam. Twee bestanddelen in Kruschen hebben het vermogen, urinezuur op te lossen, zoodat het dan gemakkelijk uit het lichaam kan worden verwijderd. Andere bestanddelen in Kruschen helpen

de natuur dit opgeloste urinezuur door de ingewanden en nieren te verwijderen. Weer andere ingrediënten voorkomen het gisten van het voedsel in de ingewanden en voorkomen daarbij niet alleen de vorming van urinezuur, doch ook van andere onzuiverheden die het bloed vergiften en den weg vrij maken voor verscheidene ziekten.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam C.

Bij Hoofd- en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45ct. Per stuk 8ct.
Bij Uw drogist.

RECLAME is het hart van den handel

Wat
ONS ZEELAND
U allemaal geeft
voor 12½ ct. per week:

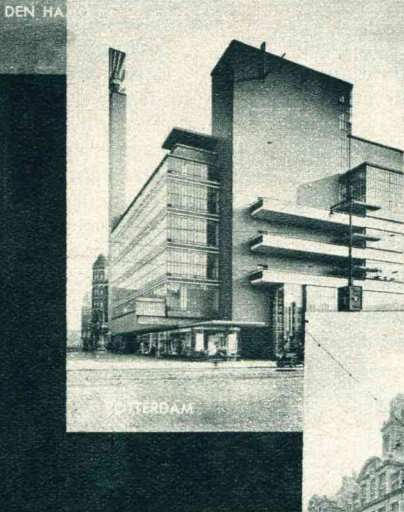
- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actueele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist“, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevallenverzekering voor abonne's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17½ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

Een heele week ontspanning en afleiding
van den dagelijkschen sleur voor maar

12½ cent

Dàt geeft U een abonnement op **ONS ZEELAND**

N.V. MAGAZIJN DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

- ¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

HAROL
REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOF
SCHOOLGAANDE KINDEREI

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

**Kunststanden
Gebitten**

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD**, Mathenesserlaan 398 b bij de Hooofdriest - Tel. 30013
Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.
Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56, Schiedam

MENGELKAMP's
houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat 32 jaar, dus een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Lel op den naam

MENGELKAMP

ZOMERSPROETEN
verdwijnen spoedig door
SPRUTOL
Pot 90ct. Tube 50ct. Zeep 60ct. Bij alle drogisten.

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Ansol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met ioude. Al het andere mijne men al.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Hij nam zijn hoed en zijn overjas, en ging de straat op.

Hij maakte een ronde om het theater heen, en — vond een auto, dien hij kende.

Het was een wagen, waarop van achteren een groote zwarte koffer was gemonteerd. Dien koffer zou hij uit duizend exemplaren herkend hebben.

Boven, in het theater, waren de vensters verlicht. Hij tuurde naar omhoog. Af en toe zag hij een schaduw voorbijgliden. Maar veel kon hij niet zien.

Hij werd hoe langer hoe onrustiger. Vergeefs probeerde hij zichzelf te overtuigen, dat het onzin was — er kon niets gebeuren, hij maakte op die manier alleen maar, dat Flox hem niet vinden zou, als zij van haar zwerftocht terugkeerde.

Besluiteloos ging hij tenslotte naar zijn eigen wagen, dien hij in dezelfde straat aan den overkant parkeerde, toen naar den hoofdingang — daar was niets te zien dan een kolossale portier, die met een verdrietig gezicht stond te gapen, en daarna weer terug naar den eersten wagen.

Uit den tooneelingang, twintig stappen bij hem vandaan, kwamen twee personen — waarschijnlijk artisten, die vanavond niet meer hoefden op te treden.

Om zekerheid te hebben, deed hij een paar stappen in hun richting, en zag, dat het een paar gelieven was — ze liepen althans zoo dicht mogelijk bij elkaar. Maar 't was nogal 'n eigenaardig paar.

„Zij” was een negerin.

Enfin, over smaken valt niet te twisten, zooals de oude heer Quint altijd zei. Voor hem, als Amerikaan, was zoo'n tooneel — 'n blanke, die met een negerin gearmd op straat loopt — al iets heel vreemds.

Hij ging langzaam naar den hoofdingang.

Hij heeft later nooit kunnen zeggen, wat voor impuls hem dreef, nog eens naar het paar om te kijken; misschien was het innerlijke aantrekkingskracht, misschien alleen het besef, dat iets dergelijks in Amerika nooit te zien was.... Hij zag, dat de negerin en haar teedere metgezel in den auto met den zwarten koffer stegen. De blanke nam plaats achter het stuur.

En op het oogenblik, dat hij gas gaf, kwam er 'n groote kerel uit den tooneelingang letterlijk naar buiten geschoten, was met een paar sprongen bij den auto en sprong op de treeplank.

De wagen zette heel snel aan en verdween — en Tommy stond daar, met de beenen wijd uit, en dacht na. Hij kon er zoo gauw geen wijs uit. Auto's toeterden, menschen renden voorbij in zijn jachtige gedachten.

Twee-, driemaal kwamen zijn vermoedens den waren stand van zaken tamelijk dicht nabij.

Maar op vaag vermoeden dorst hij niet handelen. Hij moest zekerheid hebben.

Hij liep het groote portaal in, snelde naar de gangen.

Hij zette een grooten mond op tegen een kaartjesknipper, die zijn entreebiljet zien wou, stiet den man opzij, toen hij het papiertje niet zoo gauw vond, rende naar zijn loge — die was gesloten.

De suppoost kwam snel naar hem toe.

„Is de dame nog niet terug?” vroeg hij.

„Ik heb niemand gezien, meneer.”

Hij draafde naar den tooneelingang, trok de eene deur na de andere open, hoorde kreten en scheldwoorden, zag een slangendanseres, cowboys, negers en girls naar hem omkijken — maar geen Flox.

Hij stormde de kleedkamer van Renée Malvy binnen, zonder er ook maar aan te denken, aan te kloppen.

Edgar Magnussen trok een verwaand gezicht.

„Maar mijnheer, hoe krijgt u 't in uw hoofd....”

Met een vluggen blik zag Tommy het: hier was ze niet. Renée Malvy keek hem aan als een vertoornde godin. Hij maakte een korte buiging en zei: „Neemt u met niet kwalijk,” maar het klonk, alsof hij zeggen wou: „Dezen keer trekken jullie nog aan het langste eindje — maar wacht maar.”

Toen stormde hij weer verder.

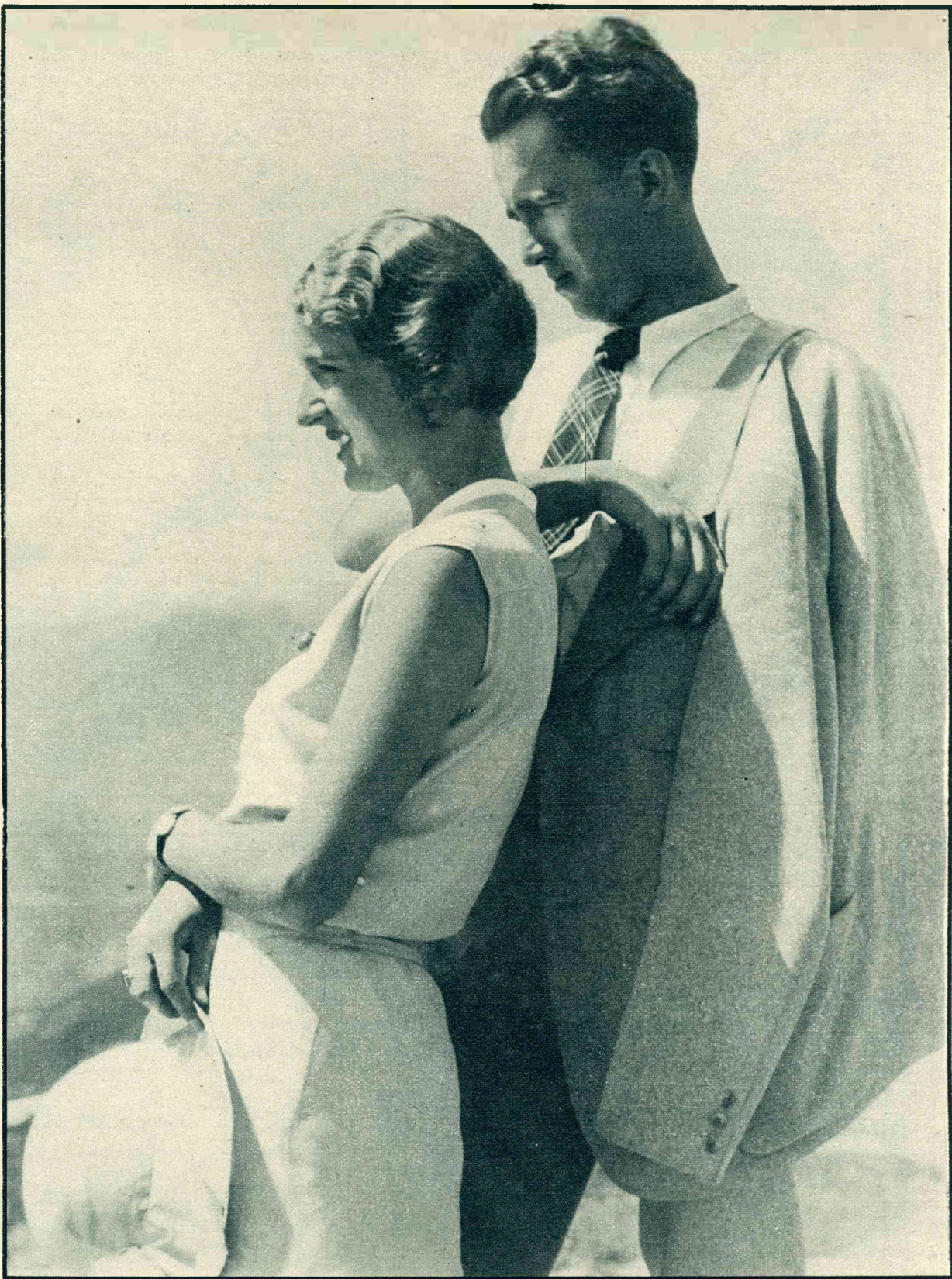
Het duurde niet lang, of hij had den inspicieent op de hielen, en later ook nog twee tooneelknechts.

Toen bleef hij opeens staan — als een plotselinge lichtstraal schoot het besef door hem heen, wat er met Flox gebeurd was.

Ondanks het schelden en tieren om hem heen gelukte het hem, twee seconden aaneen geregeld te denken.

Toen vloog hij weg als een wervelwind, de gang in, naar beneden, de straat weer op.

De anderen hadden bijna een kwartier voorsprong. Hij tuimelde

letterlijk zijn wagen in, en reed weg — naar het Reichskanzlerplein.

Als hij hen nog in kon halen, dan moest het daar zijn, in de villa van Renée Malvy, waar de reus zijn wagen placht te stallen, zooals hij sinds een zekeren nacht wist.

Hij joeg als een dolle de Charlottenburgerstraat door. Dezen keer liet hij zich den kerel niet tusschen de vingers vandaan glippen. Hij zou er wel uit zien te krijgen, waar hij het meisje gelaten had!

Waarschijnlijk was ze hem precies tegen het lijf gelopen, en had hij haar herkend. Maar hoe 't gegaan was, kwam er eigenlijk minder op aan. De vraag was maar: waar was ze nu!

Reichskanzlerplein... hij moest de eerste zijstraat hebben.

Daar stond de villa.

Tommy sprong uit zijn wagen, en kwam op den ingang af, alsof hij een vesting aan 't bestormen was.

Hij belde.

Eerst nadat hij driemaal aan de bel had getrokken, met steeds groter kracht, verscheen er een dienstmeisje met een verbaasd gezicht; ze geurde sterk naar parfum en stelde heel beleefd een vraag, die hij niet meer hoorde, omdat hij toen al een halve trap hooger was.

Vlug keek hij rond over een portaal, in een voorkamer, een salon — elegante vertrekken met afschuwelijk veel kussens en veel afschuwelijke poppen en géén Flox.

Er was een dik tooneelspeelstersgezicht voor hem opgedaagd, en een dikke stem was tegen hem aan 't opspelen, en het kamermeisje was er ook en zei weer iets, nu niet zoo beleefd, maar hij verstond er geen woord van, want hij had het veel te druk met zijn grondige huiszoeking — alle kamers in, alle kastdeuren openrukken, alle sofa's en divans van de muren afschuiven, en achter alle kamerschutten gluren.

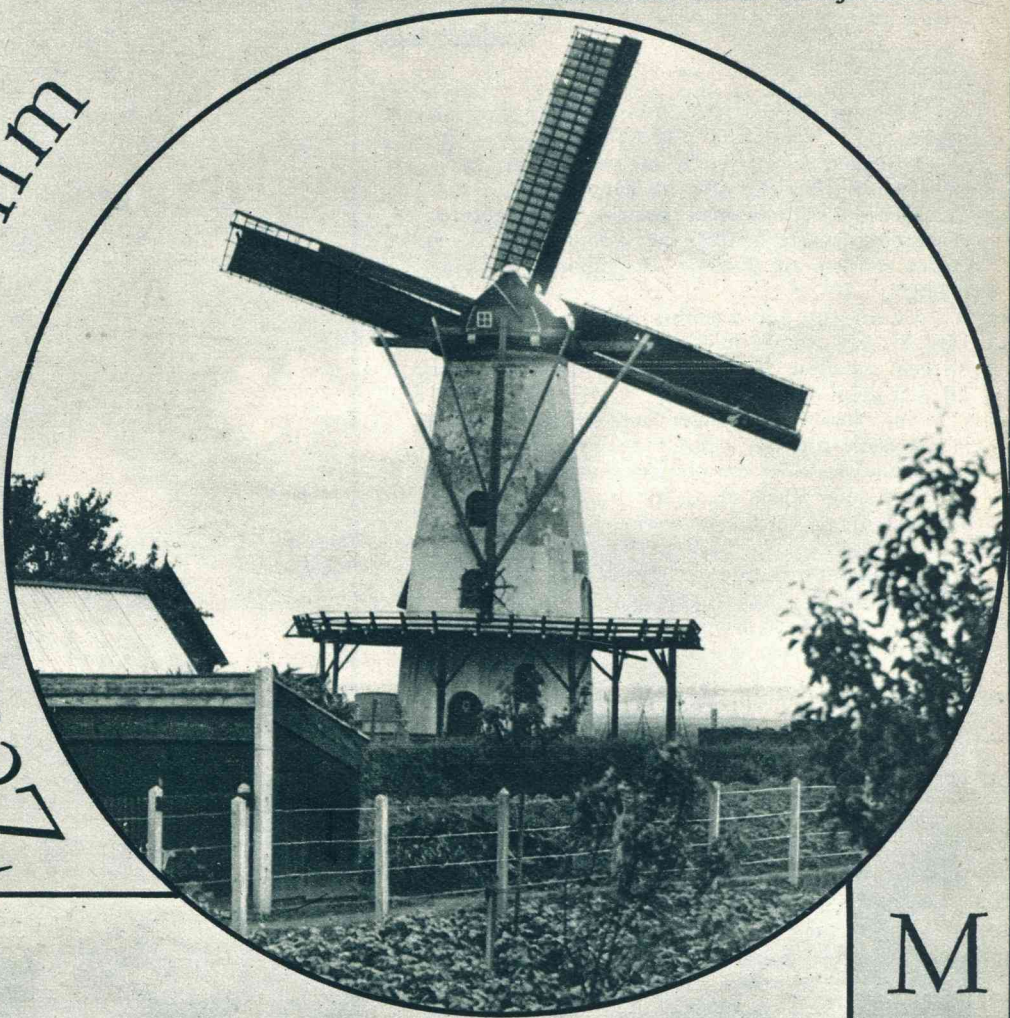
(Wordt voortgezet)

Ze zwaaien, ze wieken zoo vroolijk door 't land
de zwierige molens van Goes en Cadzand.

Van Nisse, van Souburg, van Tholen,
van Bath,
ze zwaaien hun wieken vroolijk en rad.

Zeeuwsche Film

M
O
L
E
N
S

Maar soms wordt er een van
zijn wieken beroofd,
En staat als een willoos maaksel
onthoofd.

De molens draaien, alles
knaart en kraakt,
De steen, die steeds wentelt,
nooit moe geraakt.

En 't blinkende meel, het
kostbaar gewin,
stroomt onophoud'lijk de
zakken in.

